

മധുരാജി

വള്ളേതോടു ശോപാലേനോൻ.

ഒ യ ഒ ണ്ണ റി

കന്നാര ഭാഗം

അയക്കാ:
വള്ളിത്തോടി ശോപാലമേഴ്സ്സ്

കുന്നംപതിപ്പ്
കോപ്പി 1000

1120 കക്കക്കം
വില 1ക. 8ണ.

പ്രസാധകമാർ,
രാളുതേതാരം ഗ്രന്ഥാലയം,
ചൊറുതുക്കത്തി.

ശരദിനാദയം അസ്സ്, രാജകാണ്ഡവരി.

പക്ഷ്യവകാശം വള്ളതേതാരം ഗ്രന്ഥാലയത്തിന്. ഏസ്റ്റ്
പ്രതികളിലും വള്ളതേതാളിന്റെ സീലണംഗിരിയ്ക്കും.

അര വരത്താൽ കു

I

ങ്ങ കാർണ്ണറാബാട്ടിനു മുൻപ്—കൊല്ലുവാച്ച് 1070—മാണ്ടാതൽ 80 വരെ—തുംബുതു രാമാജാചായ്യരുടെ ഇന്ത്യൻ യാസ് ബുട്ടത്തു നാട്ടിൽ, ഒട്ടക്കാരൻ ബുട്ടത്തു രാജാവിന്റെ സചിവനായ കോന്തിമേനോൻ കാച്ചുക്കാരുടെ രാജ്യമായ മംഗലാപ്രദേശത്ത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരാവന്മാരായ മഹാദേവരുമേനോൻ, നടന്നപോന്ന ലളിതകലാവിലാം സം എത്രമേൽ അഭിരാമമായിരുന്നു! പരമസാത്പരിക്കാം പരിപക്കപ്പണിയിരുന്നു നിരുപ്പുമായാരിയായിരുന്ന വജ്രത്തോടു രാവുണ്ണിമേനോനാകനു കലപതിശോട്ടക്കുടിച്ചു കൈ മുകളം; പുഖ്യമാരോടു ഇവാക്കമാരോടു ഒരപോലെ ഇണങ്ങി അവരുടെ വക്കാരത്വവുണ്ണം പെരുമാറ്റുന്നാണു കലാപ്രശ്നായിഡം. മലിന പ്രവിശ്യാമായ കടക്കോട്ടു മല്ലിന്ദ്രേരി ദാമോദരനെന്നളിയതാക്കുന്ന ഇവജനനേതാവ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രാം ഇന്നു കേരളത്തിലെ കുടിക്കലത്രജീവിച്ചുമരിത്താഴ്മായ വജ്രത്തോടു, ഏപ്പും ശക്കി കാരിപ്പുതു കേശവൻനായരവർക്കും, ഇതെഴുതുന്നാണു ഒരു വാദ്യത്രജീവിയ കാരിപ്പുരുത്തു കിട്ടുന്നിനായർ ദുരല്പായ ഇവക്കാറിക്കാം; ഇവരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്യക്കാരായി നടത്തിയിരുന്ന റാക്കറ്റിംഗാടകാഡിന്റെക്കാരിക്കുമ്പോൾ; ആകുത്തോടു കൂടി ‘പരിപ്പാരാബിവശ്വിനീ’ സഭയിലെ പ്രസാദങ്ങളിൽ കാച്ചുപാരായണങ്ങളിൽ— ഭക്തകാലത്തിൽ ആശാഖയോധ ഇംഗ്ലീഷ്യക്കാരായിരുന്നു ഒരിബിംബവെന്നു, ഇംഗ്ലീഷ്യക്കാരിലും ‘പിന്നാംപും’എന്ന തൃജിഷ്ഠിച്ചുടെ വാദവാക്കുകൾ നോക്കിക്കാണാം.

ഈ സംഘത്തിൽ പ്രസ്തുതരൂപകര്ത്താവായ വള്ളുതോറം ഗോപാലമേനോനാവർക്കളിൽഡായിങ്ങ്; പക്ഷേ അദ്ദേഹം ചൊന്നചേന്നതു കുറെ വൈകിയിട്ടാണ്.

മംഗലം പ്രദേശത്തിന്നടത്തു പ്രസ്തുതിക്കേണ്ടതു വള്ളുതോരം ഗൃഹത്തിൽ കൊല്ലുവച്ച് 1057 എടുവത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത തിരിലാണ് ഇദ്ദേഹം ഭജാതനായത്. പിതാവായ കരഞ്ഞെടത്തു പാണ്ണം മുന്നുതിരി, ഈ പ്രത്യേകം മുന്നുതിരിൽ കാംക്കാ പതിയാരാ കന്നതിനു മുന്നുതനു കാലഗതിയിട്ടുണ്ട്. മാതാവായ നാണിഞ്ഞ, ശാന്തരീലയും സാത്തപികപ്രത്തിയുമായ കരഞ്ഞുവുന്നുഹി ണിയായിങ്ങ്. 88 മകരത്തിൽ, 57 വയസ്സിൽ, ഇവലോക്കുവാ സം ഉപേക്ഷിച്ച ആ സാധപിയുടെ മധുസപാവത്തിന്റെ പരിമളം ഇന്നും അപ്രദേശത്തെല്ലിൽ താഴിനിൽപ്പണം. മരിയുണ്ടായ വരെ, താൻ മുത്താഴം കഴിയേണ്ടെങ്കിൽ അതിമികളിലേയും കുടംബാംഗങ്ങളിലേയും കേൾണ്ണം കഴിഞ്ഞു വേലിയങ്കിൽ. റാന്ത്രനി മുന്നുന്ന അധിക്കരിക്കാനുത്തരം കുടംബം വല്ലതും കൊച്ചത്തിന്നാശേഷം മേ ഉള്ള എന്ന നിർബന്ധം ബെച്ചുപോന്ന ആ ആർപ്പച്ചുമുന്നുതയായ കുടംബിനിയെ ഇന്നും അപ്രദേശത്തുകാർ കേതിപൂച്ചും അനുസ്ഥിയുണ്ടാണ്. എന്തിനും? ആ കവിപ്രസ്വാദിന്റെ സപാഠാവോ ത്രക്കപ്പരത, വായനകാക്ഷം, വിശ്വേഷിച്ച വാസ്തവ്യനിയിരായ ആ മാതാവിനും കൂറ്റംമധുരമായ ഈ കവിയുടെ വാക്കകളെ കൊണ്ടുതന്നെന്ന താൻ പുകാരത്തെട്ട്:

അവിടുണ്ടെന്ന നിസ്ത്രസിദ്ധമാം പരിമുഖപ്രത്തിനും ഹൃസ്തലുണ്ണം
കാനാളിക്കെപ്പട്ടവക്കിലാമരണം പിനെ മാകകകിണ്ണാരാമി.
നിഃന്ത്രുജനത്താടിതു വൻതുവ കാട്ടിച്ചുതമാരുക്കുമാം
ഉലകിക്കൽ വിരഞ്ഞുനേന്നകിയാൽ വളരെച്ചർപ്പംയിരിയ്ക്കുമെ.

* * * *

ഗ്രഹങ്ങാലി ഒറയ്ക്കു നിപ്പുക്കിച്ചുമ ബാക്കിയുമുഹമ്മദൈലാക്കാച്ചും
പുരപുണ്ണപുരാണകീതനശ്രവണാശിക്കിയയാൽക്കഴിച്ചിട്ടിടം.

സകലോപരി ലോകരോത്തതിനുമെതിനു നടത്തിച്ചുനബേം,
അവിടെങ്കിൽത്തിരുപ്പമാപ്പേണം, ഭവി അവിപ്പവില്ലതെങ്കിലേം.
കളിമട്ടിലുമന്ത്രങ്ങൾ പറയാതെ പെരുതായ പാതിതിൽ
അതിരുൾപ്പെടെയഴും വിത്രുലവരിലെന്നു മികച്ചനീല്ലുമേ.

* * * *

ഉന്നതാർ മലിനീകരിച്ചിട്ടും നിന്നവേല്ലോന്ത വിത്രുലശാഖിനി
ശാഖാശാഖാശാഖാശാഖാമനസ്ഥം ചിൽവാദാന്തിനില്ലുംയാം.
ഈകാംഗം, ഉരംകുഞ്ഞു, പൊന്തനിറമാം മെരും, ഇനിനുമനനനു,
ശരിയാംയാം ശാന്താവമി—പുരിച്ചുള്ള രൈതെന കാണുനോ!?’
(ക്രൈ വിലാപം—‘കവനക്കുളി’)

നാലു സന്നാനങ്ങൾ മുത്തുവിനാൽ അപഹരിജ്ഞേപ്പുട്ട്
ആ മാതാവിന്റെ ബാപ്പുവിത്രുമതിനും ഏകാവലംബന്മായ
ഈ പുത്രൻറും ബാലുതെതെ ബാലാരിച്ചുകരം കുറിച്ചുകാം
ചോനു. തന്മുഖം, പത്രംപത്രിരണ്ട് വരയ്ക്കുന്നതിനാശേഷമേ,
ഈ കുമാരനെ എഴുത്തിനാവെള്ളുകരെന്നുണ്ടായുള്ളൂ. ഒരു നാ
ട്ടുചത്തുപ്പുറ്റും അടക്കൽ അക്കാരവില്ല അഞ്ചുസിത്രതിനാശേ
ഷം, വെള്ളിരക്കാട്ട് അടക്കത താവഴിയായ പജ്ഞിയത്രു * ചെന്ന
താമസിച്ചു്, അവിടെന്നുള്ള ഒരു ചില്ലറ മാനേജ്മെന്റ് എല്ലാ

* കൊല്ലുവഷം പത്രാം ഗുരുറംഞ്ചിന്റെ ഉത്തരാഖ്യത്തിൽ,
കൊച്ചി ശക്തന്തരവുരാന്റെ കാലത്തോ, അവിടെനെ റഹിക്കാരൻ
പട്ടങ്കട കത്തയുംമുലം രാജകോപത്രിനു പാതുമായ പജ്ഞിയത്രു സു
ഞ്ചനായ വെട്ടുത്തന്നട്ടിൽ വന്ന കോൺമേനോൻ കാഞ്ഞക്കാരക്കു
കുടു താമസിച്ചു് കഴുങ്ങായി. തന്മുഖാനും താമസിച്ചു് വിശ്വാസിക്കാം
ഡിങ്ഗാ കാഞ്ഞക്കാർ, ഒരു കൊല്ലുഞ്ചിനാശേഷമും, നായരേഡം കുട്ടി ത
നുംരാനെ ചെന്നക്കണ്ട് അവിടുക്കെന്നു വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കി പ്രസാ
ദിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് പജ്ഞിയത്രുന്നായകൾ വിവാഹംവെള്ളുരു കാഞ്ഞക്കാരക്കു
ടട ഒരു മരക്കുള്ളിയാണോ. അതിലുണ്ടായ ഒരു സന്താനത്തെ, ആംഗിസ്
ന്താനമില്ലതിനു പജ്ഞിയതെങ്കിലും പരഞ്ഞുത്തു. ഈ മുഖം നായരേഡ
എഴുവിത്രിയുടെ ക്ഷേമഹിത്രാം നമ്മുടെ കവി.

മന്നറി സുളിൽ രണ്ടുകാലുതോളം പറിച്ച്. പൊതുജനങ്ങൾ കും ഇംഗ്ലീഷ് വിഭ്യാസ്ത്രാസത്തിൽ ആസക്തിയിലും ഉയർന്ന തവവാട്ടുകാക്കുട്ടി ഉദ്ദോഗങ്ങളിൽ അഭിലാശവും ഉണ്ടായിവരുന്ന കാലമായിരുന്നു ഒരു സുളി നാമാവശ്യം ആയപ്പോൾ, കാലുകോട്ടും മഹാസുളിക്കുചേരുത്തു് പറിപ്പി ജ്ഞാനായി, ഇത്രേക്കും അവിടെയും ഒരു ബന്ധുഗ്രഹത്തിലേജു യജ്ഞപ്പേട്ടു്. ഏറ്റാൻ, ആ സാമ്പത്തിൽ അവിട്ടുള്ളിൽ പ്രേരി നടപ്പുണ്ടായതുമും, സുളിക്കുചേരുകയന്നതിനും മനുതന്നെ സപഞ്ചത്തേൽക്കു മടങ്ങിപ്പോരേഖിവനു. പിന്നീടു്, നല്ലോരു നാട്ടു കായ്യസ്ഥനായിരുന്നു. ഇത്രേക്കുത്തിന്നു അഞ്ചാമൻ, ഈ മരക്കു നെ വെട്ടതു് പതിയങ്ങാടി മുൻസിപ്പ് കോടതിയിൽ ഏതോരു ഒരു വകീലിന്നു ഗ്രമസ്ഥനായി അഞ്ചുക്കയാണണായതു്. നീ ഇത്തിൽ മടക്കിയ ഒരു കെട്ട മുംബേഴ്സ്പ്പ് കടലാസ്സു് കജ്ജിലും ഒരു ഗൂഡിൽപ്പെൻ ചെവിയിട്ടുകിലുമായി, ഹൈസ് ഗ്രമസ്ഥൻ കൊട്ടക്കുന്ന ദുന്നോന്നാലോ അണഞ്ചു ചായയും കിട്ടിച്ചു തൈക്ക റാക്ക നടക്കുക ഏന്ന ആ ജീവിതം ആ നിലയിൽത്തന്നെന്നു. തുടർന്നോറുവകിൽ—ഹാ, ആധാരപ്പുകൾപ്പേഴ്താനുള്ള ആ ഗൂഡിൽപ്പെൻ ചെണ്ണു സ്ഥാനത്തു്, ആതുംാനക്കവാർദ്ദമായി' മെരവത്തിന്നു കുറക്കാൻ' ഏന്ന തുടി ഏഴ്താനുള്ള തുവൽ വെച്ചുള്ളിയ ഈ പ്രതാഡിയി, കൈരളിയുടെ ഭാഗയെയു്, സദ്വോത്തുക്കുന്നു വാൺതിജ്ഞിട്ടു്!

എത്രക്കുറു രണ്ടു കാലുതോളം, ഇംഗ്ലീഷ് വിഭ്യാസ്ത്രാസ നാജാസ്ന ഇവ്വുമലമാശ ഈ പദവിയിൽ ചുററിനടന്ന വിഴവാ ലായ ഈ ചെരുപ്പുക്കാരരെ, പിന്നീടു് കാരണാവർ തവബന്ധിലെ കലവരത്താക്കാർക്കാരനാക്കി റിത്തി. തുടക്കംബുദ്ധങ്ങളിൽ കാരണവന്നും കഴിഞ്ഞതാൽ, ആവുന്നേടുതോളം ചണ്ണം സന്നദ്ധിക്കുവന്നു ഒരുപ്പുഃമാണ്ണേരു കലവരപ്പുണി; ആ പ്രാശ നാജാസ്ന മനസ്സും അഭിരംഗിപ്പായും, ഇതിലും വലിയ ഒരു

പ്രലോഭവിഷയം ഇനി വേറെയില്ല. അതുകൂം വലിയ കൈ തുടക്കംബന്ധത്തിൽ കലവരക്കാരനാവുക എന്നത് അനന്ത രഖാൻ എത്ര വലിയ ശാസ്ത്രമായിട്ടാണ് കരത്തുക! പക്ഷേ, ജ നാന്തരവാസനാഭരിതമായ ഈ യുവാദയം ആ കലവരയിലി ടടജ്ഞാനാജ്ഞതല്ലായിരുന്നു; അത് അട്ടത്ത ദേശത്തു നടന്നിരുന്ന കാവ്യനാടകരിനോട്ടൊള്ളിലേജ്ഞ്¹ ആകഷിജ്ഞ പ്രേഢ്. പതിനാ ഒപ്പതിനേഴു വീയല്ലായ ആ കാലത്ത് ഇത്രേഹം കലാപാപ്പണി കഴിഞ്ഞത് താങ്കോശവിശദവേദ്യ, മൃഖിയെ വിജ്ഞാനകലവ റയാക്കവാനായി, ആ മുകളാക്കലത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന സംസ്കാരം പാഠിച്ച തുടക്കി. ഇത് ആ അഭ്യാസം തീരെ സ്ഥാത്മാജിനില്ല. കുറഞ്ഞിഷ്ടുരുത്തിയായിരുന്ന ആ കാരണവർ അനന്തരവശിനി ഇം കലാപണയിതെയെ തടയകയും, പലപ്പോഴും ഇത്രേഹത്തെ അടിജ്ഞകപോലും ഉണ്ടായിട്ടണ്ടപോതും. ക്രാവിയത്തിൽ നോക്കേണ്ടാൽ, ഇത്രേഹവും അടിക്കൊണ്ട പാഠിച്ചിട്ടശ്ശാഖാശാനാ പറയാം!

ഇത്രേഹത്തിനശിരം ഈ സംസ്കാരവിജ്ഞാഖാസാഭിവ്യതി നാം ആ പാമോദരനെന്നില്ലയത് കൈ പ്രേരകനായിരുന്നു. വാസ്തവാ തത്തിൽ ആ മഹാശയങ്ങൾ, മലയാളസാഹിത്യത്തിനു മാത്രമല്ല, കേരളകലക്കരിക്കാക്കരത്തിനു മറക്കുവയ്ക്കാത്ത സാഹായ്യം ചെയ്തുവെച്ചിട്ടശ്ശാഖാണ്². അഭിനയവിജ്ഞയിൽ അഭിനവിജ്ഞ പിതരനായ അദ്ദേഹം, അക്കാദമി' എത്തോന്നമൊരു കമകളി യുണ്ടാക്കാതു കേട്ടാൽ, ഈ കൂടിക്കുള്ളേണ്ണം കൂടി കളി കാണാൻ ചോദിക്കുന്ന ആ രാത്രികളിൽനിന്നാണ്, നമ്മുടെ ഇങ്ങനെക്കിടക്കുന്ന കലാലോകത്തിലേയുള്ള ‘കേരളകലാമണ്ഡല’ മാക്കുന്ന സൂച്ചമണ്ഡലം ഇതാ, പക്കതിയേണ്ണം ഉചിച്ചപോണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നത്; അനന്തതെ തുടരെത്തുടരെ കണ്ണ കമകളികളിൽ നിന്നും സ്വയം നടത്തിയ നാടകാഭിനയത്തിൽനിന്നും മഹാകവി വജ്രതോളിനാണ്ടായ അഭിനയകലാപ്രതിപാദനത്തിൽ

മലമാണ്ടോ, ഇന്നത്ത് ‘കേരളകലാമണ്ഡലം’ അനുംതി സഹയോഗനായ എഴുത്തു കുറച്ച് വാസനയുണ്ടനെ തോന്ന പ്രേക്ഷനു എല്ലാ ചെരുപ്പുക്കാരേയും കവിതയെഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിയ്ക്കും, ആരെഴുതിയ ഏതു കവിതയും അവധാനപ്പെട്ടം കേട്ടാഹാില്ലാതിയും ചെങ്കിൽനില്ലെങ്കിൽ, സൗലുപ്പിലുമായ ‘വള്ളതോശക്കുന്നി’ ഈ നിലയിൽ അഭിപ്രാബിപ്പേട്ടമോ എന്നാൽ കണ്ട!

നമ്മുടെ വിദ്യാത്മി റണ്ടുനൂൺ കാവുങ്ങളിലെ ഏതാനം സർപ്പങ്ങൾ, ഒരു ചാമ്പ, രണ്ട് നാടകങ്ങൾ, കുറച്ചൊരും എന്നിവയെ കാഞ്ഞമായി പരിച്ഛിട്ടുള്ളി. പക്ഷേ, വള്ളതോളിനെപ്പോലെ തികഞ്ഞ സ്വഭാവങ്ങൾ ഉപദേശപ്രവർത്തനായ ഒരു ഗ്രാമവിഹിനിയിൽ അല്ലോ കാവുനാടകങ്ങൾ—കൂദാശാലാം, കമാരസംഭവം, ശാകിന്തളിം, മാലതീമാധവം മുതലായ വിശിഷ്ടകാവുനാടകങ്ങൾ—പരിയുംകു എന്നത്, വാസന മും ഉത്സാഹവുംകൂടുതലും കരാരാക്കു തലേം തുപ്പികരാമായ കരഞ്ഞാസം തന്നെയാണ്ടോ. പരിയുംനാടകത്തുടക്കിതന്നെ, നാടകത്തിൽ വേദം കൈട്ടുക, എല്ലാ തിവസവും കുറെ കവിതയെഴുതുക—ഗരിയും പരയുകയാണെങ്കിൽ, പല്ലുവചന പരിശീലിപ്പുകു—സംകേളിൽ പ്രസംഗിക്കു എന്നിവ ഇദ്ദേഹം, കൂട്ടകാരാടോ പും, നടത്തിപ്പോന്ന.

79-80 എന്നീ വാദങ്ങളിലായി വെട്ടത്തുനാട്ടിലെ ആ കമനീയരംഗം കാലയവനികയിൽ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു: 79 കക്കടകത്തിൽ താമോദരനെളുത്തു തിവംഗതനായി. അട്ടത്ത ചിങ്ങത്തിൽ ആ കുലഗ്രാമവും നിത്യനിഃ്ബാണമടങ്ങു. വള്ളതോശാ, ‘കേരളക്ലുച്ചുമം’ അച്ചുകുട്ടത്തിനെറ്റ് മാനേജരായിട്ട് തുള്ളിറി പേരുരിൽ സ്ഥിരപ്പുപ്പായി. മറരജുവകം കാരോ വഴിയുള്ളതിനിൽ. നമ്മുടെ കവി, ഇപ്പോൾ എഴുവതോളം വയസ്സായ ഒരു വഞ്ചപ്പുജനം അത്യുംതന്നേ എല്ലാ വിഷയത്തിലും ഒരു

തിക്കൽ ഉർപ്പതിപ്പുവും ദേശാദിമാനിയുടായ പരിഹരണ നാരാധാരനായങ്കരം ഉത്സാഹത്തിൽ അനു വെള്ളരക്കാട്ടവെച്ചു നടത്തിയിരുന്ന പാംഗാലയിൽ ദരധ്യാപകനായിട്ട് അദ്ദേഹം മുൻപോൾ പിന്നീട് അദ്ദേഹം സംവത്സരകാലം അവിടെത്തെ നായാധിയന്നു ഇട്ടേഹത്തിന്റെ സ്ഥിരതാമസം.

പണം സമ്പാദിക്ഷന്നതിലാക്കട്ടെ, ധാടിയോട്ടുടിയ ജീവിതനിവഃഭാത്തിലാക്കട്ടെ താൻ നിരംലിലാഷനാഭന്നതിൽ വേണമെങ്കിൽ ഒരുത്തിർവ്വാദം ഏപ്പേഴ്സ്കാംബിമാത്രം, ഈ ചെറിയ അധ്യാപകൻ അദ്ദേഹം സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു മുള്ളിപ്പുണ്ണിതജ്ഞാലിക്ക ശ്രമിച്ചിട്ടണ്ണെന്ന പറയാം. ഉദക്കാശ മുള്ളിക്കാഞ്ഞു എന്ന വില്ലത്താൽത്തന്നെ അതു മലിഞ്ഞാതെ ചോഡതിനാദ്ദേഹം, അങ്ങിനെന്നതും വിചാരമേ വേണ്ണെന്നു വെച്ചു; ആ ഉദകാട്ടിൽ കൂട്ടികളേപാിപ്പിച്ചും, അവിടെത്തെ അഹംപ്രദമായ ഫുതിവിലാസത്തെ കണ്ണാനും (അതിനെ ജീവിക്കുമാക്കി ഇട്ടേഹം ചില തുടികൾ രചിച്ചിട്ടണ്ട്) ജീവിതം നയിക്കുകയായി. അനു തുറ്റിവപോരുന്നിൽനിന്നു പന്തളം കേരളവമ്മതവുംരാഖൻ പത്രാധിപത്യത്തിലും, കണ്ണതിക്കുട്ടൻത വാദരാഖ്, 'വജ്രാന്താരം, കട്ടവർ, കണ്ണത് തുടങ്ങിയവരുടെ സാഹായ്യത്തിലും നടന്നിരുന്ന 'കവനകെഴുത്തി'യെന്ന പ്രതിവാര പത്രത്തിൽ ഈ കാവി 'കനംകളം ലേവക'നായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ കാറികകളേഴ്ത്തിവാച്ച ഡയൻ നശിച്ചപോയിരിഞ്ഞുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, അന്നത്തെ ആ പാതയിൽനിന്നു നശിച്ചപോയ തിൽ നടക്ക വൃസ്തിജ്ഞാനനാശമില്ല. എന്നാൽ ആ പത്രക്കു കുറയിക്കു പയറിക്കുത്തുമുലം, അന്നത്തെ നശിടെ കവികൾക്കു നല്ല മെമ്പക്കാഴ്ചപ്പണാധിട്ടണ്ണെന്ന നാശ കൂതജ്ഞതാപൂർവ്വം സൂരിഞ്ഞുക്കത്തെന്ന വേണം.

83-ൽ ഇട്ടേഹം, സൈംഗാധ്യവതി ചിറഴി നാണിക്കട്ടി അഭാധാർ (വജ്രാന്താളിന്റെ പത്രിച്ചടട അന്നജത്തി) ഗുഹ

സ്ഥാത്രമിയായിച്ചുമണ്ണ. അതിൽ നാലു സന്താനങ്ങളിൽഡായ് തിൽ ആൺകുട്ടികൾ രണ്ടും മുത്തുവിനാൽ അപഹരിയ്ക്കപ്പെട്ടു; ഒട്ടവിൽ 1096 തുലാം 15-ാം ഞായറാഴ്ച ഘലക്കന്നതോടു കൂടി, ഇവരുടെ അന്തരുപമായ ആ ഭാവത്യും, ആ സാധ്യി ചെയ്യാം അപസ്ഥാരരോഗത്താൽ നശിപ്പിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ആ ഭാവത്യുംതിനേരു പ്രേമാഖ്വാമയത്പരതയും അതിനേരു ഭാരം നാമായ പരിബാമതേരയും, ‘എൻറേ പോലൈഡ പ്രാണനി’ ലെ ഭാരീ ചാത്രപ്രാണലിംഗിനാം, ‘ബാജ്ഞാംഡിപരിപതനോൺ ഗമാന്നരാളി’ എല്ലാം, എത്തയാലുകൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊ ആളുക്ക്.

ഇതിനിടെ വജ്രതോഡക്ഷംടംബത്തിൽ ഭാഗം കഴിഞ്ഞി കൗ. ഇദ്ദേഹം താവഴിയിൽ കാരണവരാവുകയാൽ (മുൻപറ എത്ത അമ്മാമൻ മരിച്ചിരുന്നു), അനാഴതൽ സ്വപ്നഹത്തിൽത്തെന്ന ചെന്ന താമസിയ്ക്കുവന്നു. ഗ്രഹങ്ങളുമതലയും കുവിതയും തന്റെ ഒട്ടു സ്വപ്നചുമ്പില്ലാത്ത രണ്ടേപ്പുംകാണും. ഇതുലമാണും, ഒരു നല്ല കവിയായ അനീമാൻ കവിപ്പുറത്തു കിട്ടണ്ണിന്നായർ കൈരളിയുടെ കുറിക്കിനിനു മക്കാലും വിട്ടപോയി എന്ന നിലയിലായിരിയ്ക്കുന്നതും. പ്രസ്തുത കവിയും ആ ഭാരം മുലം കാല്പനിക്കാണത്തിൽ കുറെ മനോത്സാഹനായിപ്പേന്നില്ല. പ്രിയപതിയുടെ താദുരമായ അകാലത്തും, ഇദ്ദേഹത്തിനേരു ഉറന്തിക്കിടക്കുന്ന കവിതയെ കനാണത്തി എക്കിലും, അംതു വിണ്ടും പുഞ്ചനിപ്പിയിൽത്തെന്ന വീണും. എക്കിലും, ഇദ്ദേഹം ഒരു കാവിയാവാനവേണ്ടിത്തെന്ന ഇനിച്ചാളാകയാൽ—എന്നാണെന്നേരു ദുഡവിശ്വാസം—ഇഷ്ടപരം ഇദ്ദേഹത്തെ അഞ്ചിത്തെ വിട്ടിപ്പേന്നതെന്ന പറയക്കേണ്ടതും അധികം ഇടവിടാതെ വജ്രതോളിനേരു സഹബാസത്തിനിടവകുന്ന നിലയിൽ ഇഷ്ടപരം ഇദ്ദേഹത്തിനേരു ജീവിതത്തെ കൊണ്ടുചെന്നാണപ്പുത്രതെന്ന ഇതിലേയ്ക്കായ തെളിവാംബന്ധം.

ഇപ്പുറത്തുവന്ന ചരിത്രസംക്ഷേപത്തിൽനിന്ന് ഈ കവിയുടെ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായനക്കാർ അല്ലമൊന്നു മനസ്സിലാ കിട്ടിരിക്കും—യനസന്ധാനത്തിലുള്ള അനാഭിനിവേശവും, ജീവിതാധിംബനരത്തിലുള്ള വൈദ്യവും. മറ്റുള്ളവരിൽ അഭിപ്രാ പി വിശ്വാതകമായെങ്കിലും ഒരു ലോകകാവിഷയങ്ങളിലുള്ള അലസത, ഒരു കവിയിലാക്കുന്നോരും ദാരാക്കാക്കമായ ഒരു ഗാനാധിക്രമിക്കുന്നു. കവി മനോരാജുക്കാരനാണെന്നോ.

ഇപ്പേരത്തിൻറെ കവിതകളേപ്പോലെത്തന്നെന്ന, സാരളമായ സ്വഭാവവും, അതിന്റെ മാധ്യമംവിശ്വേഷത്താൽ സഹായകമാ കുംഭങ്ങാംഗങ്ങളും അപ്രാദമായ കണ്ണാണ്. ഏതുകാലം പെരുമാറി യാലും, ഏതുല്ലരസകാരനും കുറച്ചുകുറിലും അപ്രീതിയിങ്ങാക്കി നാ എത്ര നിരപ്പരാധമായ സ്വഭാവങ്ങളും ഇപ്പേരത്തെ സ്വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ മഖത്തുനിന്നും കുറത്തു ഒരു വാക്കുപോലും ആകുടെ നേക്കും പുറപ്പെടാതിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്, അതുകൂടു സ്വത്തെ നേരുള്ളുമാണ് ഇപ്പേരത്തിൻറെ ദാരായം. യനസന്ധാനത്തിൽ വിഴവിയായിരുന്ന ആ മാതാവിൽനിന്ന് ഈ ഏകപുത്രനും ലഭിച്ച സമ്പത്തുന്നതനുംാം, ഈ തനിത്തകമായ സ്വഭാവം; അത് അനാധിംബനരമായ ഇപ്പേരത്തിൻറെ ജീവിതത്തെ തുല്യം അലംകൃതമാക്കുന്നു.

ഈ വരികളുടെ ചുവട്ടിൽ ഞാൻ ഒരു വരയിട്ടുണ്ട്.

കവി മാതൃകാപുരാഖനായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല: മനോരാജുക്കാരനായ അയയാ, ലോകത്തോട് പ്രപൂതിചെങ്കും ഉപദേശിക്കുന്നു; ക്ഷേമാനുഖത്തിനു ഒക്കെ ഏതെങ്കിലും അയാ, ലോകത്തോട് കണ്ണപ്പെട്ടവാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. ഏന്നാൽ അയയാ തികച്ചും സാത്തപികനായിരിക്കുന്നും. കാവ്യം രാജാത്താൽ സഹായത്തിലുണ്ടാകുണ്ടെങ്കിലും സാത്തപികവാൻസീഷ്ടു

ഞി, കവിയുടെ സാത്തപിക്കപ്പത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം മാതൃ മാണം. കവിതപം എന്നത്, തന്റെ ഒരു യന്ത്രം കഴിവല്ലാതെ മറ്റൊന്നാമല്ല. അസാത്തപിക്കുന്നരായ ചതുരാക്ഷാക്കര തുടികൾ സാത്തപിക്ക ശ്വാസം ആശയങ്ങളെ റിഷയമാക്കി നിമ്മിച്ചതാകില്ല. വായം കാരണം ശ്വാസത്തിൽ തട്ടാതെ പോകും.

വ്യാഹാരംലാക്കത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യലോകത്തിലും ഒരു ദാരാത്തണിയും തുട്ടിലാണ് ഗോപാലമേനോന്നവർക്കാം കഴിഞ്ഞതുടങ്ങാത്. അംഗിനായിരിയ്ക്കുന്നേബാം ഒരു കവിതയെഴുതുക എന്നുണ്ടാതെ, അതു പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുന്ന റിഷയത്തിൽപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയില്ല. സുമാർ ഒരു വാദ്ധത്തിനും ഒപ്പ് എഴുതിയവയും ഇതേവരെ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കപ്പെടാത്താണു മായ രണ്ട് തുടികൾ (ലഹളക്കാലത്ത്, വല്ലാത്ത മഴ) ഈ ഒരു സ്കൂളത്തിൽത്തെന്നായിണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ, ഇങ്ങിനൊന്നായും ഒരി നമ്മുടെ ഇടയിലും കമ്പതന്നെ, ഇന്നും നമ്മുടിൽ അധികം പേരും ധരിച്ചിട്ടില്ല; അപ്പാത്മവാരിയല്ലെല്ലാം, അദ്ദേഹം തന്റെ സഹിത്യപരിഗ്രാമം നിന്മേഷം വെടിഞ്ഞതിരിയ്ക്കുന്ന എന്ന തെററിഖരിച്ചപോയിട്ടണ്ണെന്നും തോന്നും. എങ്ങിനെന്നയായാലും, നാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അനുഭവായിക്കുന്നു; അദ്ദേഹം സാഹിത്യലോകത്തിലേയ്ക്ക് ഇങ്ങോട്ട് കടന്നവരുണ്ടും ശ്രൂക്കിൽ, നാം അദ്ദേഹത്തെ അങ്ങോട്ട് ചെന്ന കാണക്കതനെ വേണും. അതിലെ പ്രാരംഭക്കൾ നിരവേറക്കയാണ്, ഇത് ‘മദു മജ്ജരീ’പ്രസാധനംകൊണ്ട് നൈരാ ചെയ്യുന്നത്.

III

ഇതിലും കവിതകൾ സുമാർ 1090 മുതൽ കഴിഞ്ഞ 1104 വരെ എഴുതിയിട്ടുള്ളവയിൽനിന്നും തിരഞ്ഞെടുത്തതാണുണ്ട്. അതായും തുടികൾ എഴുതിയ കാലം സ്ഥാപ്തമായിരിവാൻ കൂടും

ചിവില്പ്; അവ ഡയറിയിൽ എഴുതിക്കാണുന്ന കുമം ഇങ്ങിനെ
യാണ്:—

സന്ധ്യാസിഭാട്ട് ‘സിബി’.....*	13.	അന്തിയാക്കേബാൾ.....16.
കൈ ദിവതിയിടെ നെന്നരാധ്യം 6. വെള്ളപ്പോക്കം.....9		
തുജമുപിടിച്ച വാരം.....4.		കൈ മധ്യാഹ്നയാത്ര.....12
സുദർശിയിടെ മഹസ്തികം.....8.		ഡി. ഇന്നതെ ലോകം.....
ശരംഗ്രഹിതി.....10.		ശരംഗ്രഹിതി.....1
പ്രിന്നാംപുരം അമ്മവാ {	11	ശാശ്വതാച്ഛനം.....15
നാമുടെ ബാല്യകാലം.... {		ലഹളക്കാലത്ത്.....14
എൻറീ പോയ്യോധ്യപ്രാണൻ....2.		വല്ലാത്ത മഴ.....3
ഉത്തരതുഞ്ചികൾ.....എ. ഒവേത്തിൻറീ കിരകാർ7.		

ഈ അനുമണിക്കയിൽനിന്ന്, ഇതിലെ തുതികളെ
പൂം അവധാനപൂശ്ചം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, ഈ കവിയിലും
കവിതയിടെ കൈ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം വായനക്കാർക്കുണ്ടായി
ജോ. ‘സന്ധ്യാസിഭാട്ട് സിബി’ എന്ന തുതിയിടേതുപോലും
ആ പഴയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽനിന്ന്, ആ കവിത കുമേണ ‘ദേഹത്തിനെൻറീ കിരകാർ’ എന്നതിൽ സ്വീകൃതമായ പുതിയ പ്രസ്ഥാ
നത്തിൽ എത്തിച്ചേര്ന്നതു സ്വീകൃതമായി നോക്കിക്കാണുന്നതുകൊ
ണ്ട പ്രയോജനമെന്നാവും. എന്നുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇന്ന കാണ
ന്നതിന്റെയും, നന്നാടെ മലയാളസാഹിത്യത്തിനാകെ ഉണ്ടാ
യിത്തീന്നുതും ആദംസനീയമുായ പരിബാർത്തനത്തിൻറീ കൈ
പ്രതിഫലനമാണത്.

എന്നാൽ ആ ജീവചരിത്രം ഇവിടെ വ്യക്തമായി വരിച
രിയ്ക്കുക അതു സുകരമല്ല. കോലം പ്രതിവാണ്ണനചരമായ
‘ശരംഗ്രഹിതി’ എന്ന തുതിയിൽനിന്ന് ശാത്രവത്തിലോന്നാം
‘ഉത്തരതുഞ്ചികൾ’ എന്നതിലേജോ കടന്നപ്പോൾ, ആ കാവിത,

* പുസ്തകത്തിൽ ചേത്ത കുമം.

എന്നുകുത്തിൽ ചോക്കാത്തത്.

എത്രമിതുണികളായ പ്രേരണാവസ്ഥകളിൽ മനസ്സുനംഡാക്കുന്ന അഭിനിവേശവും അവ നശിയ്ക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വേദനയും ഒപ്പോലെ തുച്ഛമാണെന്നു തത്പരതയുടെ വളരെ ചന്ദത്തിൽ പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നു. അതിനാശേഷമുച്ചു മറ്റ മുതികളിലും പ്രധാന അപരോക്ഷഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് കാരോ നോട്ടുമയ്ക്കുന്ന തായിക്കാണും.

‘വശജണം തുന്നവംരഹണിഞ്ഞു; മേരുജ്ഞമി
ചുംബനംവൈരുന്ന മാമരണമി;
ഉഞ്ഞിപ്പുത്രവര കൊട്ടിയുടയോണൻറ
മേരു ചുക്കും മഹാസൗം;
കൊഞ്ചവശഞ്ചകാർക്കളീഴിച്ച കളിച്ചിടം
സ്വപ്നനീലവാകമാമന്നരിക്ഷം—
എവം സൂവകയമായ ലോകത്തിലും
പാവമേ, ഭാവിച്ചു പാഴുമനസ്യൻഃ’

(ക്രി മധ്യാഹനയഃത്ര)

‘ഹംഹം, നടക്കി‘നവെ’വൈത്രമാത്രം
സൈം ചൊണ്ടിയ്ക്കും ദിനമായിരുന്ന;
അം ‘നാഞ്ചി’യം പാകഷ ഇവല്ലുമാവാം;
‘ഇനി’പ്പിരൈക്കിൽപ്പുവമാണു ലോകം.’

(ഇന്നക്കത്ത ദോക്ക)

‘വോട്ടിക്കരഹച്ചിവിതോ, തുനാമി മുന്നാൻ
വൊട്ടിച്ചിതിജ്ഞു മറവുറമാം;
വെല്ലുഡില്ലാനാപ്പാലിനോ;-യാദിഃ താരു—
വെള്ളു, മഴിക്കെട്ടി വാരീചനം.’

(വല്ലാന്ത മഴ)

ചത്രക്കത്തിൽ, മഹാകവികളാകാൻ നില്ക്കുന്ന നമ്മുടെ ചില
ജീവകവികളുമേപ്പോലെ, ഇം കവി, ക്രമേണ താഴോന്നതാഴോന്ന
പോവുകയല്ല, അടിയ്ക്കി ഉയൻ്നയൻ്നവരികയാണെന്നു സാഹാ
ധാന്യാരായ സാഹിത്യരസിചന്മാർക്ക് ഉന്നുംിലാക്കാം.

‘സൗരിയൻ മദ്ദിതം’, ശരംക്കാലം ഇതലായ ലോകത്തിലെ മനോഹരഭാവങ്ങളിലേക്ക് നോക്കിക്കാണടിരിയ്ക്കുക എന്ന മട്ട വിച്ച് ആപൽസംഖ്യകളിലേയ്ക്കും ദയനീയക്കാഴ്ചകളിലേയ്ക്കുംതുടർന്നിട്ടും കടന്നവെന്ന നോക്കുക എന്ന സ്പാനവും, ഈ കവിക്ക് ഇടക്കാലത്തുവെച്ചുണ്ടായതാണ്. ഇന്നതെത്ത് ജീവിതം ശതി പ്രതിഫലിയ്ക്കുമാറു സ്പാനവെങ്ങളില്ലപ്പറിയെഴുതുന്ന കവിതയാണ്, മരാല്പാതത്രം കവിതകളേക്കാളും സമാധാനത്തിനാശ ഗ്രാനകരമാവുക എന്നാണല്ലോ അഭിജന്മതം. സ്പാനം വങ്ങളില്ലപ്പറി കുറിതയെഴുതുത്തു, ഇന്ത്രഹത്തിനു കൂടുതാലും ഒരു താൽക്കേ ഉള്ളിലൂടെ സന്ധ്യായമാണ്. ‘തുരന്തു പിടിച്ചു വാദം’ (കളരിയള്ളു. പല നായർത്തറവാട്ടകളിലും ഇന്നം പതിപ്പുള്ള തിന്പടി, വില്പാരംഭാവസരത്തിൽ വാഴും പരിചയും എടുക്കുക എന്ന ചടങ്ങു നടത്തുന്നോഴിഞ്ഞായ പിന്തകളാണിൽ) ‘പിന്നാംവാറം’ എന്നീക്കൂത്തിക്കൂടു ഇതിനുംബന്നമാണ്. ഭക്തകാലാളിലേയ്ക്കും പ്രക്തിസൈംഗാഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കുമെല്ലും ആ നോട്ടം, ഇന്നതെത്ത് ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുംതുടർന്നിട്ടും തിരിക്കു എന്നാണുപിശേഷം മാത്രമാണ്’ അസൂത്രത്തിൽ ചുണ്ടിക്കാണിപ്പുന്ന ശുദ്ധത്.

ഇതിനെല്ലാറിനാംമേലേ, ഏപ്പറന്റപ്രസാദവിത്രുകാരന്മാരുടെ ഒരു സവിശേഷതയായ ഉല്ലേഖപാടവമാണ്, ഇന്ത്രഹത്തിനും തുടക്കികളിൽ പരിലസിച്ചുകാണുന്നതെന്ന പരമാത്മം നാൻ വിസ്മൃതിക്കുന്നില്ല

‘തയിരിക്കണം ഒള്ളക്കാസ്പണിക്കരങ്ങൾ—

ബുദ്ധനിശ്ചയരിച്ചിപ്പിച്ചും, ചൊജ്ജുകൾ ചൊങ്ങിച്ചും,

മാന്യത്വം കടകോഡിൻ മുച്ചുള്ളിയിട്ടും

മാന്യലാക്കുന്നതിൽക്കണ്ണിൽക്കൂട്ടിച്ചും വെണ്ണം ശേഷത്തും.’

(രാവിലൈ)

ഇത്യാദി അചുംബിതോല്ലേവണ്ണലികന അതുക്കിടാങ്ങരം മനിക്കനിന്ന കളിസ്ത്രന്നതായിട്ടാബും, ഇതേഹത്തിന്റെ കവിത ചെയ്യാനുകാർ കാണുക. എന്നാൽ, ഈ ഉല്ലേഖനിപ്പണത കാവ്യാവേക്ഷണത്തെക്കാളും കുറവാണ്. ലോകാവേക്ഷണത്താലുണ്ടായ താകകൊണ്ട്, വാരിനതപമെന്നപോലെ സന്ദേശാചിത്രപദ്ധതിനും അതിനെ മഹിമമുട്ടത്താൽത്തിരിയ്ക്കുന്നില്ല.

രാജുരോധപ്രസ്ഥാനത്തിലെ രചനാഗ്രംഞം സവംസമാ തമായിരിയ്ക്കും, അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രസ്തുതത്തിൽ വിശ്വാസിച്ചു വശിഷ്ഠം പാര്യേണമെന്നില്ല. വേണമെക്കിൽത്തന്നെന്ന, ഏ) നിയോതിൽ ഒരു അധികം വിസ്തൃതിപ്പാണജൂതകൊണ്ട്, ഈ അവതാരിക്കും അതുകൂടി തീർച്ചിപ്പിപ്പുന്ന ഞാൻ ഉദ്ദേശി ജുന്നില്ല; വാസ്തവത്തിൽ കാവുനിത്രപണംതന്നെ ഈ അവതാരിക്കും ഉദ്ദിഷ്ടവിഷയമല്ല; അവ്യാദ സംവത്സരത്തോളം മായി ഈ കവിയോടിപ്പെട്ടവാൻ എന്നില്ലിട്ടവായിട്ടുണ്ടോ ഞായത്തിനേൽ, അതേഹത്തേയും അതേഹത്തിന്റെ കവിത ചെഴുതിയ പുസ്തകത്തേയും വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെട്ടതിനു തത്ത്വാന്വേഷണി മാത്രമാണ് ഈ അവതാരിക്കും ആരംഭം. അതുകൊണ്ട്, ഇതിൽ അവിടവിടെനിന്ന ചില വരികളിൽ തുംബാ ചൊല്ലിക്കൊണ്ടപ്പിപ്പുന്ന തുനിയാതെ, രസാന്വാസിയായ ഈ കാവുത്തിലെ എല്ലാ വരികളിൽ തുടന്ന് വായിച്ചുകൊള്ളുവാനായി വായനക്കാർക്ക് വിഭക്തി തന്നേയും.

വകന്നർ

സ്ഥംഭ സ്വരവികം മും-ഡംഗാ.

ക്രിക്കറ്റ്‌മാന്റ്.

ഒ യു റ എജ റി

അനുർത്തന്മാഹാത്മ്യമോത്രനിത്ര നിഗമമഹാ-

തത്തപവാക്യങ്ങളുാ, ഏ

പ്രാതഃകാലത്ര വാഴിപ്പിനവകൾ മധുര-

കപാണഗാനം ക്രതിർപ്പു,

വിതപ്രക്ഷോഭമാരിയുലകിനെ നിലവി-

ത്രന്തിതാ, ഫേഡേവൻ

സപാതത്രപ്പം ചേത്രത്ര നമ്മർക്കൊപദമരക്കീ-

ടക്കയുൽക്കുഞ്ചിസൗഖ്യം!

രാവിലെ

(കേക്ക)

പകമററാളി ചിന്നം കിഴക്കൻകാമ്മാടു
 തന്റെതിർന്നുപട്ട നിവത്തിക്കാണിയ്ക്കേ,
 ലോകത്തെ ഭേദപ്പീജി തുരിക്കാംവസ്തുങ്ങൾ-
 യാകവേ പടിഞ്ഞാറെത്തിക്കിതാ, അണ്ണംവക്ടി.
 താമസചുള്ളിയാഴം പ്രഹാണ്യശ്രീകോവിലിന്
 താഴിക്കുടംബളിൽപ്പൂത്തപികപ്പോടി പൂശി;
 പാഴുകരിക്കട്ടയിൽനിന്നലകം മിന്നിപ്പിഡ്യു。
 പാവനമായ വൈരക്കവ്വാനു പൊതീട്ടുന;
 പ്രഹാഞ്ഞലോകത്തിന്നും നമ്മും നരഹരി
 പ്രത്യക്ഷനായി ദൈശസ്സംഭവത്തപ്പിള്ളുന്നുഹാ;
 ഇങ്ങളാം ലോരകാളസ്ത്രത്തെ വിഴ്ഞ്ഞിയ
 ഗരഡനിതാ, തക്കച്ചുറിക വികത്തുനു;
 ഭാവികിലേയ്ക്കു പായം കാലത്തിന് കാൽവവസ്ത്രാജി
 ഭാവിതവിലാതത്തുകാൽമടന്നുമായ് മട്ടി.

മുനിലേയ്ക്കുചിമ്മിട്ട വികിയ വാർക്കന്തമ്പി-
 പിന്നിലിട്ടാതുക്കി നല്ലുങ്ങമക്കരി ചാത്തി,
 സൗഖ്യംവിത്തിമാം എക്കാശേയവാസസ്സുംപില
 പൂവടൽ മരച്ചിതാ, ജയിപ്പു ജഗദ്ധാത്രി
 തനിനിത്രയിലാണ് തനിള്ളിക്കിടാങ്ങാക്ക
 പനിനിർപ്പാലോരോരോ പല്ലവവാത്രങ്ങളിൽ

പാകമായ് വിള്ളുവീടുണ്ട്;—തുമ്പ്യാവൽപ്പു വാം
പാവനത്തെളിക്കുവിൽക്കേസരങ്ങൾക്കുണ്ടാണെന്നോ.

കൊള്ളുള്ളായണായുണ്ട് തെനീച്ചുകർമ്മക്കു താൻതാ-
നാളിരായപ്പാമത്രെ തുണനാകൊട്ടക്കണ്ണ.

ലോകത്തെപ്പോറിപ്പോരം തന്ത്രിക്കുന്നയാവായ്ക്കു—
പുത്രകർമ്മതന്നണിപ്പുവിൽ വിശ്രമം കൊണ്ടീടുന്നു.

മുള്ളാഴം ചെടികളിൽ മഞ്ഞുമഞ്ഞരികളിൽ,
വെള്ളാരംകല്ലുകളിൽക്കാന്തികന്നള്ളുണ്ടാണെന്നോ
ചാത്തിയ തുകയ്ക്കിനാൽ മിനക്കപണി ചെയ്തു
തീവെന്താരിപ്പത്വം എ, മധുരമന്നുാദ്ധം!
തളിത്ത് ലതയ്ക്കാമത്തെന്താരണിയിച്ചീടുന്നു;
തളിത്തെന്താരതകളിൽ തന്നാശങ്കതിയ്ക്കുമേ,
കാരാത്ത കയില്പിന്റെ കണ്ണാളത്തിൽ നൃ—
കാകളീവിപ്പവിക മീടുനിതോരു കയ്യാൽ;
മുകളിനാൽകേകാവിസ്പരം മിയലുന
മയിലിന് മണിമെയ്യിൽ മഴവിശ്ശേഷതുനു;
കോഴിത്തു തലയിൽപ്പുംതലപ്പാവണിഞ്ഞത്രും,
കോമളത്തെത്തച്ചണിൽക്കുഞ്ഞമം തേപ്പിച്ചതും,
ഗലഭ്യിരകിനേരുച്ചിത്രങ്ങൾ കരിച്ചതും
കലമാൻകൊന്ദുക്കർമ്മക്കു ചിന്ത്യം പൊട്ടിച്ചതും
ശില്പകൗശലമേരും തന്ത്രിക്കരണതിന്റെ
കല്പനാവൈച്ചിത്രപ്പരം—കവിതാരചനകൾ.

മമ്മരഫതിന്തേരു മാനതമണിവസ്തു—
ഉമ്മത്തു തിരക്കാറിൽക്കളിച്ചു പുള്ളുവേ,

ലോകമാക്കവേ നിദ്രാമുദ്രിതമായുള്ള തന്ന്-
ലോചനം തുന്നിത്തോ, തെളിവോടെഴുന്നോറു.
ഇങ്ങാമുമിക്കരികൊണ്ടാകെ വൈഴ്സ്പീഷ്യ
ചെറുക്കൾമുള്ളതൊപ്പംക്രിയാർ സവിശേഷം
വിലസും നന്ദ്യാർവട്ടത്തയ്ക്കളുംയെത്തീ—

പ്രസ്താവിമ കണ്ടു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു ചാമ്പുടനു.
കിളിവാതിലുകളാം കയ്യുകൾ നീട്ടിക്കാട്ടി—
തെതളിക്കുടകൾ, തൊപ്പിൻപഴുതിക്കല്ലടവേ,
ചുത്തനായണ്ണുന വാസരാതിമിയെത്താൻ
സത്പരമെതിരെപ്പും കളിർപ്പുമുഖങ്ങളാൽ.

ജാലകപ്പുഴതിക്കല്ലടവെയക്കിത്തയ്ക്കു
ബാലഭാഗ്ഗുരു ചിന്നം തുട്ടത പദ്ധതാരയെ
കുത്തുപാപം കരുന്നാകെക്കുടനാകാണ്ടു വാരാ |
മര്ക്കുപുഞ്ചിരിനീട്ടുമമ്മയ്ക്കു കാട്ടിടനു.

തയിരിന്നകണ്ണങ്ങളുക്കാഞ്ചുണിക്കരണങ്ങളി—
ചുയത്തിത്തവിപ്പിച്ചും പൊള്ളുകൾ പൊന്തിച്ചുമേ,
ചാമ്പുത്താം കടകോലിൻ ചുറുക്കളിയിട്ടുക്കു
ചാമ്പുലാക്കിതനു കണ്ണിൽക്കളിപ്പുവെണ്ണാച്ചുതൽ.
മേല്ലുമേരു ഭറ കേരും പ്രളക്കുമാക്കായിത്തന്ന്—
പാല്ലുടം വാറിക്കൊടുത്തിടിന പത്രപുഡം,
തന്നകിടാങ്ങളെ നക്കിയാശപസിപ്പിച്ചീടനു:
സകടം ചവച്ചിരക്കീടനിതിപ്പാവങ്ങൾ!

ചുണ്ണമാമുദയത്താൽത്തെതളിഞ്ഞു വിള്ളേണ്ടിടം
ചുവ്വാശാമിവം കണ്ടു പദ്ധിമജലരാശി

നിഃശം മാതസ്യത്താർത്തിരക്കൈ തിരമലിക്കൊ—
വട്ടാക്കൈയെന്നാക്കേയോ ജല്ലിച്ച തുള്ളീടുനു.
നീളുമേറിടം നിശ്ചൽ ചുരക്കിച്ചുങ്ക്കുണ്ണം,
നീലിമാവാകാശത്തിൽപ്പുരത്തിപ്പുരത്തിഞ്ഞം,
ഉദയസുന്ധരയന്നായൻ്റീ ലോകത്തെളെ—
സുദയം തുക്കണ്ണഹാക്കാനെഴുന്നള്ളുകയായി.

II

എന്നു പോലോയ പ്രാണൻ

ഘനമേ, ഭക്തക്കണ്ണംസിയാ,
ഖനനിഗ്രഹംശമുതിത്തുകാംക നീ,
അപമുതുസമാഗമോച്ചുലത്—
പുട്ടഹയപാനസമാനവെഭരവം!

ബത, മുഖക്കേളെ, വിചർക്കമോ—
ശ്രവണത്തിൽക്കുത്തുകൊ മുഴുവിൻ;
ശത്രുത്തു, ചിലച്ചുകാംകക്കേം
തവളപ്പാട്ടിന താളമാട്ടതാൻ!

പര, മെൻപുലർകാലമേ, ഭവ—
നധുരാസ്യത്തെ മാച്ചുവാത്തുവാൻ?
കട്ടരാത്രി കടിച്ചതുപ്പിയോ—
വവിട്ടനാബക്കാരഞ്ഞാരിപ്പു ഹാ!

ഇന, നിന്മച്ചിനിച്ചുകാംക, കാ—
റിനക്കു, മുത്തു എംശിച്ചുകാഞ്ഞുവിൻ:

ഉപരിസ്ഥിതർ പക്ഷക്കാളിമോ
വരമീതതാന നരന്മരയ്യുലിൽ?

* * * *

പിടയുന്നിതു നന്ദു, സന്ധിബ-
സനമെല്ലാമഴിയുന തൊവമേ!
തള്ളുനു, തകന്നിടുനു, ഹാ,
പിള്ളുനു, വരളുനു മേ ജയം!
പുലർവേളയിലേരു ചെരു തന്ത-
ഗ്രഹക്കത്രയദി സമാചരിച്ചതാൻ
ക്കുകേന കളിഞ്ഞവാൻ ഗമി-
ച്ചുാങ മർപ്പേയസി—ഹാ, പ്രപഞ്ചമ!

അധിതോയമുദഗ്രൂർ ചുഡാൽ—
സുഹസാ ഹന, പതിച്ചിഃതാമലാം,
കട്ടശാപദയാൽ നണ്ണുംിൽനി—
നോങ ദിവ്യാംഗനായനപോലവേ.

സുപയസ്സിൽ നിമശാങ്കാഡൈബരന
മധുരസ്സിശമദാലസാംഗിഡൈ,
മമ ജീവിതസ്ത്രംസൗഖ്യമോ—
ടോങ വായഞ്ഞ വിഴ്ഞ്ഞി ഹാ, വിധി!

‘സുരപാദപസ്തുനവാർമണം
തിരളും ദിവ്യസരോവരങ്ങളിൽ
കളിഞ്ഞകയ്യുംി, യുംകളിം
കളിഞ്ഞമാനതിപസ്തുശാലിനി?
സുഭഗേ, തവ ചേഷ്ട്രുലമി—
സുംഗംഗാതടമസ്തുംപുരം

വിലസുനിത്തപ്പള്ളമാം
 സുഷ്മാവെഭവമാൻ സാന്നിദ്ധ്യതം.

 നിജമാത്രസമാഗ്രമോസവം
 ചെറുതണ്ണാരികളാൽ നക്കൻലം
 ശുചിവാം കഴയ്ക്കെവപ്പുനിനാൽപ്പുത്ത്-
 തളളിൽ മാർത്തിൽ വിരിച്ച നീളവേ,
 കള്ളിർന്നനുസ്ഥിരി കേളിചൊ-
 റുവർ നിന്നനുസ്ഥിരാടിവന്നിതാ,
 ക്ഷേവല്ലികളിൽത്തള്ളിർപ്പുടി-
 പ്പുള്ളിനു തവ വേതാച്ചിതേ!

ନୁଆହସିମେଟୋଡ଼ିଯେତିଟିକ୍ଷଂ
ଚେବୁବେପତଙ୍ଗରେ ରଣ୍ଟିଫେରାରୁଛି
ଏପଞ୍ଜତୁମିଲୁଣୀଯଂ ଚୁରତିଟିକ୍ଷଂ
ତିରମାରିଲିତତବ ଚେକ୍ଷନକୁପୁରେ!

പരജീവിതലാരണ്യമി_
പുരിത്തുലംബുവിലാഴ്ചിവെച്ചിതാ,
പതിവേവത ചോക്കച്ചിഞ്ഞു ഹാ,
പരലോകത്തിന; ശ്രൂന്നനായി സ്ഥാന!

କୁଳମୋ ହରୁ, ତୀରିଗାତିଯାଏ
ଯମ ରକ୍ଷଣ୍ଟ ପିଛିତି ବକ୍ତ୍ତାମୋ!
ଜଳମୋ ହରୁ, କାଳିଶୁଦ୍ଧମୋ!
ବିଯିକୃତୁଂ ସମମେତିଟତିଲୁଂ!

തക്കണാങ്ങാകാന്തിയേന്തിട്ടം
 തളിരിന്ന ലഘവാട്ടമെന്നിയേ,
 മലർവ്വുരിയാറുവീണ ഹാ,
 വലച്ചുജ്ഞാലകം രമേജ്ഞായാൽ!
 വിമലാംബുവിലാണ്ണനാവിലം
 വിലസിട്ടന വിനഷ്ടചേഷ്ടയാർ,
 ഒരു കാൺവന്നചാരവിഗ്രഹം
 മുകരാന്തസ്ഥിതമെന്നപോലവേ.

എന്നമദ്ദനമേറു വീണാതാ—
 മനിവില്ലുള്ളതപോലെ നിന്തുലം
 പ്രിയ പത്രി കിടന്നിട്ടം കിട—
 സ്ത്രിയു—ഹാഹാ, മമ ഭാഗ്യപോഷണേ!
 ഇരുവായ്മലർ ചേന്നാകമ്മിയും,
 മിഴി കണ്ണപോളുകൾ വീണാട്ടത്തുമേ,
 സുവന്നിത്രയിലെന്നപോലവേ,
 വിലസുന്ന സതി ശീഖ്രന്നിത്രയിൽ!

അഞ്ചു കാൺവിതമാം മുവത്തിരാ,
 കൂളിർവവൻപുണ്ണവിരി കാണിതിപ്പൂഴാ;
 അവിശാരദനീ, ശ്രൂരുഞ്ചുവിൻ—
 പ്രഥ പോകാൻ യമസൈംഹരിക്കുന്നാ.

* * * * *

ഹാഹ, വിഞ്ചുകിടാന്നു നിന്തു വി—
 ക്കുഴനേരാഞ്ഞ വിളിപ്പിത്തമായ;
 വിളി കേരംക്കവതാർ!—‘കിടാന്നുഞ്ഞേ,
 പ്രിയമാതാവു വെടിഞ്ഞു നന്മാഞ്ഞേ!’

‘അഴി സുന്ദരി, കൊച്ചുക്കട്ടികൾ-
ക്കേഴുമെമെ, തനവെയെക്കവസലേ,
പുണ്ണയാർദ്രവിശാലമാനസേ,
ക്കരണാശാലിനി, കണ്ണ മിചിഡ്യേ!

മധുരാസതപ്പുണ്ണമായ നിന്റ-
മന്ത്രികംഭത്താടന്നയ്യുഗ്രിയെ;
ഇടവായ്മലരാലിതിനമേൽ-
പുവിഴക്കീറണിയട്ട പെപതല്ലാർ.

രഞ്ജി ചൊരിന്തു കൊണ്ടുലാർ
വരസംസാരമക്കുംപാവിന
കളിർപ്പവനിയാങ്ങമോമല്ലാം
മക്കളെ പ്രേമമൊടോമനിയ്യു നീ.

എരിയും വെയിലത്തറിഞ്ഞ ന-
ല്ലനന്നിർപ്പുപ്പുതമാലപോലവേ,
ബത, വാടിവരണ്ട് മാഴുകമി-
സ്തതെയസ്തന്നരി, നോക്കേകാനു നീ.

ഉണ്ണാതു ചുത, മെത്തുറകമൊ-
ണിതു, കണ്ണുക്കും വിളിച്ചിട്ടനിതാ,
എഴുനേരെള്ളുനേരെള്ളുകോമനേ,
മമ കണ്ണന്തിലണ്ണച്ച കയ്യുമായ്.

വിംപുണ്ട കരഞ്ഞുാലിയും-
ചാണ്ണത്താങ തദലാട്ടമെന്ന നീ
മധുരോക്കികളാൽ വിലക്കിടാ-
തിതുമട്ടു കിടപ്പുതെൻപ്പീയേ!

വദനാബ് ജതുഷാരധാരതാൻ
 വിരഹത്തിന്കമ്പള്ളി മൃഗ തേട്
 ഇത്രപോതു പിരിത്തെത്തു മാം;
 സൗമ്യവി, പ്രേമസരിത്തു വാഹിയോ!
 തവ ജീവകണ്ണങ്ങൾ, കണ്ഠമണി_
 റൂപിമാണിക്കുമണിഅങ്ങനുകൾ,
 ഹഹ, പിണ്ടുകിടാങ്ങളെ;- തുവാ_
 നിവരെള്ളടി എടിംതു വല്ലേടേ!
 അയി കിന്നരകള്ളി, തേൻ ചൊറാ
 ചില ശീതത്തൊട്ട് പട്ടമെത്തയിൽ
 സുവമിന്നലെ നീങ്കാക്കിയോ_-
 ഒക്കെങ്ങനെന്തിനെഴും മാന്നിതോ!
 ദയിതേ, ജനയിന്തി വേർപ്പിരി_
 എത്തുശരൂ കൊച്ചുകിടാങ്ങൾക്കും
 ഇവന്നെങ്കിനെ നോക്കിഡേണ്ട ഡാ,
 വിചുലഞ്ചേശവിവാഹം ചിഴുവു!?"

* * * * *

മലർപ്പേലവമായ പിണ്ടുകൈക_
 തലുമമമിന്ത പിഴിംതു മത്ത് ജീളും
 വിലാസംത്തയോ, നിവാപനീ_-
 രല്ലുകാൻ നിയമാച്ചു ഡാ, വിധി!
 അലിവാൻ ചുരന പാലുമാ_-
 യശകിൽക്കണ്ണു മിചിച്ചു കൊക്കകൾ
 അണിരോക പിത്രൻബന്ധുലും_-
 കണ്ണിരാബന്നാന നിവറ്റംനോക്കേബ,

അവധിൽ എത്തളിക്കരുതുപോലെ ഒരു
സാന്നിദ്ധ്യം കൊച്ചുകമാരിയാളിതാ,
അവർത്തന്നജനയിത്രിയെത്തിര്_
തൃശ്ശരിപ്പുണ്ടു വലഞ്ഞിട്ടു ഹാ! (ഘുകം)

മമതാമധു തുകിനിന്നൊരാ
മധുരസ്സിഡ്വിമുഡ്വമാം സുമം
ബത, തെട്ടി മുന്നേരു വിണ്ണപോയേ;
ഗ്രിഗ്രി ഷുംപാറ വിരഞ്ഞിട്ടുനിതാ!
അമൃതത്തിൽ നിമശായാഘടന
ഭൂതയായ് മാമകജീവിത്തേപരി;
വിപഴുവിഷത്തിലുംന ഞാ_
നിഹ ജീവിപ്പു—വിധിപ്പു വിപ്പുയാ!
പരിംഭമഹാസുവത്തിലു_
ക്കൈക്കൈവെള്ള ചേർത്ത പാടിതാ,
മമ മേന്തിൽനിന്നു മാഞ്ഞത്തി_
ണ്ണ;—വള്ളോ—,ഹാ, മനജന്നു ജീവിതം!
നളിനം ചുത്രമായപി പെപ്പുതി_
ക്കും—ളിപുന്നൈള്ളേചേതനനൈളായും;
കമിമീന്കളി നിന്നു—പത്തിനി_
ജ്ഞിയലും ഭസ്മിതി ഹന, ഭസ്മിഹം!
പ്രിയതന്നു അശാന്ത ചേവടി_
നെളിർ വിട്ടിങ്ങ പതിച്ച പാപി റീ
മമ ജീവിതപാനമ, ചുറുകീ_
ചുടലപ്പാരിൽ നിരാശനാക്കച്ചിരാ.

* * * * *

‘ഉടൽക്കാണ്ട വിഭിന്നരാകിലെ—
 തു;—യിരാന്നപ്പീ നമ്മേ വസ്തുതേ;
 ഇവനിപ്പൂഴിതും ശപസിപ്പു ഹാ,
 സതി, നിങ്ങാ മുതിത്തുവശത്തിലായ്!
 മുഖപാവകളെല്ലപ്പോൾപ്പുതും,
 ചെറുപെപ്പത്തുംയോമനിച്ചുതും
 ഇകകയ്യിന്നൈയാത്തതാൻ പ്രിയേ!
 ഹതവേയസ്തുതിലൊന്ന് തട്ടിനാൻ!!
 സവിയായ്, പ്രിയയായി, ഭാങ്ഗയായ്,
 പ്രണയത്രിപെടുമമ്മയായി നീ;
 ഇഹ സാധപി കമാവശേഷയായ്—
 ശിവനേ, വിദ്രുതകാലവിഭ്രമം!
 കളകോമളവാഗ്നിലാസമോ,
 കനകപ്പുകളുംഗഭംഗിയോ,
 ഹിതപുത്രിസുശ്രീലതാദിയോ
 തവ മേലേ വിലസുന്നതോമാലേ!
 മധുരം മററിതം മഹിതലം
 തവ സാന്നിധ്യമിയന്നിരിജ്ജും;
 പ്രിയദർശന നീ വെടിഞ്ഞ പാ—
 രോദ പാശാം മരുളമിതജന മേ.
 .
 പ്രണയാസ്ത്രണേകപോഷിതം
 മമ ജീവദ്രുമ, മാത്രമായികേ,
 തവ ശാശ്വതവിപ്രയോഗമാം
 വെയിഃലാബാഗ്നി വരണ്ട ശ്രാംക്ഷമായ്.

സുവന്നിദ്വയ യാത്രാക്കിടം
കനിവൊത്തുശൈഖ്യായ കമ്മചുമ്പനം,—
കരകാഴ്മലപ്പുമിനി ഹാ!—
മമ പാഴ്‌ചുണ്ടുകളിൽപ്പതിച്ച നീ,
ഇജ്ഞപ്പന്യമറ്റു പോയ പോ—
കിത്രമട്ടം വസാനയാത്രയായ്
കരഭോക, നിന്തുതാങ്ങവാൻ!
കിനം വജീർമെരിഞ്ഞു ദ്വാഡി!?” (ഔമകം)

* * * * *

കശലപ്പുമൊം കലാംഗനാ—
കലമാണിക്കുമതെങ്കു ദൈവമേ!
അതു കൊത്തിയെചുത്തിതാ, വാ—
നിതു മേഘാട്ടപചുരുപനഗം.
നവനമ്മകലാശത്തോള്ളാൽ—
പുരമാനനമണ്ണച്ച രാത്രിതാൻ,
ഇത്രമട്ടായ ദ്വാഡിനത്തിനെ—
പ്പുറമെന്നാങ നിന്തുങ്കു ഹാ!
ദ്രോമവാർക്കിം താന തോംകളിൽ—
തതടവി, സ്ത്രീശവികസപരാക്ഷിയായ്,
ചുള്ളിവേന്തിയ മേരവിരിപ്പുഴം
ശയനീയത്തെ വെടിഞ്ഞണീറാവൻ,
രതിമന്ത്രക്കിർത്ത ചൊച്ചുടി—
തതളിൽ മിനം വദനാംബുജത്തോടം
മണിമച്ചിനെ വിട്ടുപോകവേ,
മരണത്തിന്കമ്പം യാത്തതാങ്ങവാൻ!

പ്രിയ പോംവഴി ചെന്നമുട്ടിനാൽ
നൃത്തിവത്തിന്റെ വിചിത്രവാതിലിൽ:
രത്നമത്ത എടുക്കിച്ചു താനാംഹാ
വിധി നീത്തിനീ മുതിമെത്തയേയുമേ!

ഈ വന്നതമഹപതി, കട്ടികൾ—
കിഹ മാതാവ, വഗക്ക് തോഴിയാൽ,
ഭവനത്തിന പൊന്തവിള്ളക്കേ, മോ,
വിധിമുള്ളിക്കിരയായി സദ്ധവാ!

ങ്ങ ഏകാച്ചുതടത്തിലിച്ചുംപാ—
ഉന്നിശാവാദ്യബന്ധമാന്നുഹാ,
മഴ ഏവലിവയൊപ്പുമാറ്റതാൻ
ചില ഷുഭ്രിക്കള്ളസിങ്കുവേ,
ങ്ങ മുരുത ഷുജ്ജാതകർ—
കിടയിൽചേന്നിടമാറ്റ നിദ്രയം
ശ്രദ്ധതാകിയ വല്ലിയൈക്കട—
നൗവാനങ്ങാട്ട പരിച്ചുകൊണ്ടുപാഞ്ച?

* * * * *

വിതായങ്ങതിമാറ്റകക്കംശാ?
നാവനീംതാപമമംഗമങ്ങവാൻ?
ഹന്ത, ചുജ്ജുവിംധ, നിനക്കേഴു—
നാവസനന്തിയ താനാ ചെങ്കു നീ!
പ്രിശത്തൻവിമലാംഗകങ്ങളാൽ—
അാക്കച്ചുകൾം ചാക്കച്ചു പാവകൾ
മുടബിശ്ശേപദത്തിലാദര—
നാതാടമപ്പീച്ചിതു താരകച്ചലാൽ.

നിജജീവിതയജ്ഞമഗ്രാഹം
തടവേള്ളാതിഹ നിപ്പഹിച്ചവരം
ഗ്രഹിഗസ്യമക്കരിക്കിട്ടം
കളിൽ വിശ്വാസിലഭാഷ്ടു മുദ്ദിനാർഥം.

വരശീലഗ്രഹാദിയെത്രതാൻ
വലുതാക്കി മമ ധന്തപത്രികിൽ,
ബത, ജീവിതകാലമഗ്രാഹം
ചെറുതാക്കി ഗ്രഹവ്ലഘ്നിഗ്രഹന!

പരിതാപമഹാഗ്രിഡശ്വരാം
ക്ഷീതിമാതിന്റെ വരണ്ണ മാറിലാക്ക്
തനതസ്ഥികളാൽത്തന്നിച്ച മ-
തനണി ചാത്തി കനികവള്ളുമോമലാർഥം.

‘അയിതേ, തനതങ്ങസംസ്ഥാം
സു തയയത്താഴയിപ്പക്കിവെച്ചുഹോ,
കണവാന്റെ മടിസ്ഥലത്രുനി-
നൊങ കാൽ വെച്ചിരു വിശ്വാസത്തിൽ നി.

മുതിയെല്ലുതി, യേതുമട്ട ചെ-
നൊതിരേള്ളുനതിനാഗ്രഹിച്ചിതോ,
അതുപോലെ കഴിഞ്ഞു കാര്യവും;
ചരിതം തെ ചരിതാത്മതാവഹം!

തവ ഓസജ്ഞത്തിലും, പ്രഞ്ച-
വിരഹം പെട്ട കിടാങ്ങംപേരിച്ചും
അംഗി ദേവി, കൃപാംബു ഇക്കണ,
ചുരുപക്ഷങ്ങളാലിച്ചുപോംവിധം.

പതിഃവത്മാർക്കളാം മന-
 സ്വിനിമാക്ഷിള മനോജ്ഞമേടയിൽ
 സുവമായ്ക്കരയേറി മിന്നിട്ടാ
 സുചരിഞ്ഞു, സുചിരം ജയിഞ്ഞ നീ!
 സതി, നീരിൽ നന്നാതു തുങ്ങി ന-
 ല്ലാഡൽ ചുംബിച്ച താവെക്കേണിംഗ
 സുരാഹാരികൾ പൂജചെയ്യുമെ,
 ദിവി മനാരന്ധരംസുമദ്ധാരം.
 പരിത്രാലിമഹതപമാൻ നിന്റ്-
 ചാരിതം കിന്നരിമാർക്കൾ പാടിട്ടാ;
 നവഗ്രിതമതാസപദിച്ചുനോ
 നിംബയക്കേരംമയിർക്കാളുമാരു തോൻ!

III

വല്ലൂത്ത മഴ.

(മാക്കമഞ്ജരി)

വാനംമ, വാനമേ, വാങ്ഗരാ കണ്ണനിൻ
 വാത്രു നീ വല്ലൂത്ത കേഴുന്നല്ലോ.
 ഒട്ടുവരിവട്ടമാക്കേബ റിംട്ടാങ
 കട്ടിക്കരിവ്പടംകൊണ്ടു മുടി
 എന്തും നോക്കാത, നാഞ്ഞാത, മിഞ്ഞാത
 മദ്ദിക്കയണ്ണിക്കിടന്നിവണ്ണം
 വാനംമ, വാനമേ, വാങ്ഗരാ കണ്ണനിൻ
 വാത്രു നീ വല്ലൂത്ത കേഴുന്നല്ലോ.

മാത്തടിൽ മിനിത്തിള്ളഡിയോറോമ ചും
 മാത്താണ്യ പൊല നാമാലപ്പുമോ?
 അതിത്തിരിയില്ല, കിച്ചതളിയില്ലി—
 ഒ, വിളിയശ്ശാമഹാഞ്ചേ പോയി?
 വല്ലുത്ത മാപിസ്യമാന്നിക്കു, വാനത്തിന്—
 കല്പാണഗ്രഹമിത്കടങ്ങു.
 പോട്ടിക്കരച്ചിലിംതാട്ടുനാം മന്ദാന്
 പോട്ടിച്ചിരിജ്ഞ മരപ്പാമാം.
 വെള്ളില്ലാനുപ്പാലിനീ;—യാഹീളാം—
 വെള്ളം ചളിക്കട്ടി വാറിടനഃ;
 പങ്കടിയിൽപ്പുന്നകിടക്കിലേ
 പത്രാ മകളിൽപ്പുരിലസിങ്ക്കു.
 ഇന്തമാവാസിയില്ലെന്നാകിലെ, ഞഞ്ചവാ—
 നിന്മകലയെങ്ങും വസ്ത്രഭാവം?
 നിത്രക വാനമേ, നിന്മം കണ്ണീരിനാ
 നിമ്മലപത്രതിലണ്ണച്ച നിന്നെ.
 വാസ്തവമാണിതു: വാതിലടക്കിലും
 വന്നേച്ചേരുന്നതു വന്നേച്ചേരു.
 വേദലാം വേദത്തിന് ഭാഷ്യം കരിഞ്ഞുനാ
 വാനമിനേനൈതായഴച്ചത്തിന്തി—
 നിന്നാതു പേരശ; നീർച്ചില്ലിൽ നിന്താം
 മിനിയോട്ടാട്ട തെളിഞ്ഞത വാനം.
 വെള്ളലുക്കിട്ടുള്ള പച്ചില മിനമാ—
 ദശ നെട്ടതാം മരങ്ങൾതന്നേൽ
 കാർവിത്രപോലുള്ള കാക്കെടി കാമിതു,
 കൈവന്നപോലേ നിവന്നിങ്ങനാ.

കൊക്കേത്തു കൊച്ചുമീൻ ചാത്തി നന്നണ്ണോലി
ചീക്കളുവക്കെത്തിവിജ്ഞം പെണ്ണെ,
വായിപ്പലാതുംഡാത്ത മതസ്യത്തക്കണ്ടുടാം
വാലിട്ടിച്ചുമയാം താനം,
'മതസ്യങ്ങൾക്കൊമ്പുതിക്കാരേ'നാ
ദേശിച്ചുകൊണ്ട് പരന്നപോയി.

പോകുമെ, പദ്ധതിമവാരിഡയ, നിന്റെയ-
ദേരിതനാത്മമറിയാമാക്കാ.
പൊട്ടിക്കരായടടി, പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കിടി,
പൊട്ടിയടരട്ട ബ്രഹ്മാണ്ഡതാൻ,
ഞാനാൻനിലജ്ഞതാൻ നിന്റെമനാല്പീ
ജ്ഞാനം ജലപത്രേ, നിശ്ചാ ഭാവാ;
നിന്റെലും മേലെയായുംഭാരപാരത
നിന്റെചുള്ളകം ഒചത്താചമിയ്ക്കാൻ;
നിന്റെതട്ടും വരട്ടിച്ചണകിടം
മിനാലഘാനാടു തലയ്ക്ക് മീതെ.
പോകുമെ പദ്ധതിമവാരിഡയ, നിന്റെയ-
ദേരിതനാത്മമറിയാമാക്കാ.

മുറാത്തെ വെള്ളത്തിലോരോ മഴത്തുള്ളി
ചത്തുകളായിപ്പതാച്ചിടവേ,
മധുത്തിൽ വെള്ളത്തുടക്കയന്നുള്ളതാം
മന്ത്രജ്ഞപ്പന്വരം നിഖില്ലവേ,
അംഭവസ്സാഴകിണ്ണാ മന്ത്രസംഗ്രഹിതത്തി-
നട്ടാർക്കം താഴുംപിടിച്ചീടവേ,

വെൻ്നർച്ചിൽ തുകം നരയൈ പ്രിടിയ്ക്കും വാൻ
 വെള്ളിക്കമിള്ളുകൾ പാഞ്ചത്തിന്റെ,
 നബ്ലാനംപെത്തങ്ങൾ വെള്ളിത്തിലാമ്മാറു
 ചപ്പിളികൊട്ടിക്കൈളിച്ചിട്ടേ,
 തോന്തിയ സാധനമാരോനന്തരവർ
 തോന്തിയാൽ നീരിലെലാഴുക്കിന്റേ,
 ‘വണ്ണി’ പായനാളു കണ്ണറസിച്ചവർ
 പിണ്ണുവൈകെ കൊട്ടിച്ചുരിച്ചീടേ,
 പാവക്കിടാവിനെ മക്കിക്കളിപ്പിച്ചു
 പാവാടത്തുവിനാൽത്തോന്തിയ്ക്കേ,
 തോന്തന്നുകടലാസ്സിലോരോ വരികളെ
 സ്ഥാനങ്ങം കത്തിക്കരിച്ചിരുന്നു.
 പെട്ടെന്നനോമൽക്കമാരിയാളാർദ്ദമാം
 പട്ടിളംവൈകെ പൊകിപ്പാഞ്ചത്തണ്ണത്തു
 എന്നുംപ്പിഠിനിന്നാശട്ടാട്ടഗീതമാം—
 നീനുമുച്ചേച്ചാൽകളാം തേവനാഴുക്കീ:

(നതോന്ത)

‘എന്താണുചുവൈതുള്ളതെതെ?—നിഡ്യുള്ള വണ്ണിപ്പാട്ടോ?
 എന്നും തോന്തി പാഞ്ചുപോകം പാച്ചിൽ കണ്ണാളു.
 ചെട്ടൻ വിട്ട തോന്തിയങ്ങ് തിന്തതഭേദമരിഞ്ഞുപോയി;
 ചെട്ടത്തിനും തോന്തിയങ്ങ് തടഞ്ഞു നിന്നു!
 എന്നും വണ്ണിമാത്രമിൽ കിഴക്കോട്ട് പാഞ്ചത്തിനു;
 എന്നിരിഡ്യാങ്ക വണ്ണിപ്പാട്ട പാടാം തോന്തനു.
 അപ്പുവന്നെന്നയിപ്പുമില്ലെ;—നാപ്പുനോട് മുഖിഞ്ഞതുനോം;
 അപ്പുങ്ഗിലോ വണ്ണിപ്പാട്ട പാടിത്തിനാജ്ഞ.

എന്തായാലും വിടിപ്പ് തൊൻ കടലാസ്സ് തരിപ്പിതൊൻ; എടവെള്ളമന്ത്രം, എന്നും തോന്തി മറിച്ചു! പെതർ വീണ്ടും ചോദിയ്ക്കുന്നാണു: ‘ന്തിന്ത്രും, മഴ പെയ്തു വെള്ളം എല്ലാടവും പരത്തിട്ടുണ്ടോ?’ (പെയ്തു ‘ഇമ്മഹിയിരാല്ലുാവക്ഷം, മോമന്ത്രം, മീയന്ത്രും— മുമാമന്ത്രാനു—നാല്ലുണ്ടാവാൻ—മഴ പെയ്തുണു?’ ‘ഇങ്ങാരാന്തി മഴ പെയ്തുതി?’ ‘കാണുന്ന വരുതിലതാ, പൊന്തിനില്ലോ കാർഡമാലാദാദം മഴ പെയ്തുണു.’ ‘എന്നാൽ നമ്മുട്ടുവക്കുന്നു കൊടുക്കണമെന്തി?—വക്ഷ നാ— മൊന്നംതവന്ന ഏകാട്ടക്കണ്ണം: നല്ലവരവർ?’ ‘വെള്ളക്കളാം മോലാദാദോ?’ ‘കൈട്ടിക്കാട്ടാൻ കൊള്ളി, ജ്ഞാനിലെലാങ്ങ തുള്ളിപ്പോലുമാർത്തത്തില്ല.’ മവ— ഇക്കൂത്ത കാർക്കൂട്ടു ധന്മാരി വഷ്ടിപ്പുവർ; ഇക്കൂത്ത ചാണകമാണലകിൻവള്ളം; ഇക്കൂകരിക്കട്ടകൾ ശ്രദ്ധാതാ, പൊഴിയ്ക്കുന്നി— തി;—ക്കാവിപ്പുത്രകൾ വെന്നുപാശലാഴ്ക്കണം. ശത്രുവശ്രൂപോലെയുമിവരുത്തെത്തത്തുള്ളകീടുന്നി— താ;—കൈപ്പാത്രം കമ്മത്തുന്നിതാത്തുരൂഗികൾ?’ ‘സാധുക്കളാമിക്കാർക്കാളുള്ളമച്ചതാരിവിട്ടതിൽ?’ ‘സാക്ഷാൽബൈവാ തുക്കയ്ക്കാരു തീർത്തവർത്തനു. അന്നുക്കായിജ്ഞീവിച്ചിട്ടമിക്കുട്ടിലിവിട്ടയ്ക്കിട്ടു മിന്നം പൊന്തിനുമന്തിമാല ചുത്രുമിശ്രപരൻ. ഇമ്മഹാസൂർ ദയിയ്ക്കുന്ന ജീവിതമേ ജീവിതമാം; നമ്മുട്ടിനു പാടിയ്ക്കുന്നു; നന്ന തേടുന്നും?’ (മഹതിയ്ക്കി— ‘ആട്ടക്ക, എന്നും, ആനവിപ്പുക്കു? കിട്ടാതെ തൊൻ സ പ്പി;—ശ്ലൈക്കിൽ തൊൻ തുല്യവരും മച്ചുന്ന തൊന്നവും!’)

തൃക്കു പിടിച്ചു വാദം

പോരാളിമാരിൽ വിളിക്കാണ്ട് വിള്ളേംമേശരാ
വീരാഗ്രപൂർഖികനെഴുന്ന കരത്തിൽ മനം
തീരാത്തിള്ളപ്പൊട്ട വിള്ളൈയിങ്ങന്താമി—
ശ്രോരായുധം തൊട്ടവതിനാമശക്തർ നമ്മൾ.

പോർവാശി വെച്ചു, നെട്ടതാമുറതന്നിലേവം
കൈവാളിതെന്തു പുരഷാന്തരമായിരാവോ,
ശ്രീ വാച്ചു വീരവരഹസ്യതലതെന്താട്ടിള്ളേ
വേർവാടിനാലവശമട്ടിലമന്ത്രിച്ചന!

മുഖ്യം, എത്തുചീറിയോരപാടയിരാക്രമിച്ചു
വന്നുന്ന് വാഴു, റയിലിപ്പൊഴക്കണ്ണിവാഴുവു;
തന്നപ്പുള്ളിക്കമണംതു കിടന്നരാഞ്ചു
വന്നപാന്നുപോലിതു യൈകരമുത്തിതനെ!

ശ്രോരാഹവത്തല പിള്ളപ്പുതിനാഗ്രവജ്ഞാം,
വീരാഗ്രപബ്ലഹരിലുത്തിന ചേന്ന് പണ്ഡം,
അതു രാജലക്ഷ്മീജുട ദീപ്തിയെഴുന്ന രുക്ക—
ണ്ണാ, രാത്രു കരാളുകരവാളുമിത്രപ്പസിച്ചു.

ചൊല്ലുള്ള പൊൻപണിയണിപ്പിടിയാൻ മിനം
മല്ലുരാ വാളിതു മരോജ്ഞതു, മെട്ടത്തു കനാക്കാൻ
തെല്ലാണ്ടു വാഞ്ഞര;—യതിനാമിടപൂണ്ടുത്തു
ചെല്ലുന്ന കൈ ഭയമാടിഞ്ഞ മടങ്ങിച്ച ഗ.

- ചേങ്ങപടിയ്ക്ക് പടയാളികളാവരിച്ചു-
പോകാ യപ്പാർഹരിച്ചുകളേറ്റു മനം
പേരറ്റു വീണ്ടുമൊടു വാന കുപാനാമേ, ഇ- .
ബീഡിയക്കാംതാൻ തൊട്ടുവത്രെ പൊരുത്തിഞ്ചോ.
അക്കത്തിലുക്കടയ നിന്മാട വൻപ്രതാപം
പൊന്തെക്കപ്പുടിപ്പുലാമാടേരു വിള്ളണിട്ടുനു;
വൻകമ്മക്കഷ്ടയനക്ഷണമാൻ വാഴേ,
നിന്നകല്ലായ്ക്കിയിൽ നിൽപ്പു ജഗത്തശേഷം.
ഈരാമദമൗഡലപ്പടി ഹാ, തുരുവിന്-
കായാട്ടമാൻ ദിവസേ, തകരാറിലായീ;
പേരായ മേനിയിൽ മണ്ണ പിടിച്ചു മണ്ണി-
പ്രോഡാലുമെന്തിഹ? പുകർബക്കാറിടിച്ചിലുണ്ടാ!
ഹാ, കാലഭേദം! ഇടർവിട്ടുടർത്തുമിതനിൽ
മാഴുകാമദവത്താടു തിള്ളണിയ തീക്കുണ്ണവാഴേ,
എകാന്തത്തെന്നും വിടു പുറത്തിന്ത്താ-
തേകാന്തവാസമയുന്ന തവ വേണ്ടിവനാ.
പൊന്നാന്തുമിപ്പിടമതല്ലേ തലയ്ക്കലോളാളും
മനാ മഹാരമർ തുടച്ചമിന്നക്കയാലേ,
മിനാൽ പ്രഭാവമാട്ടയാൻ ചാലിച്ചിരുന്ന
നിന്മാശമിണ്ണിനന ഇഷിന്തുചമന്തുവണ്ണോ!
പോകാ പയാറുമായും പതിവാക്കത്തുടന്നാ-
പോകാ ഭവംഹനിയാമക്കണ്ണാദയത്താൽ
ചായപ്രകാശത്തുലക്കത്തിന കൈവളുത്തി-
പ്രേക്കരു വാസരമുഖ്യമസ്തുമസ്തുമിച്ചു!

യാടിപ്പെട്ടം തമ പരാക്രമപാടവക്കൽ
പാടിപ്പുകളും വതിനുള്ള പദ്ധതേരോ!
എടിച്ചരണ്ണാരിവരക്കമയോപ്പതിനം-
കൂടിക്കയറ്റു കലരത്തെ വെറ്റം ചുഴുക്കർ!
ഭീമപുതാപമിയല്ലും തവ കാരാതട്ടി_
പ്രോംമനിലെത്ര പടയാളികൾ വീണിരിയ്ക്കും!
വ്യാമദ്ദമോറ ഭേരതു ഗദ്ദോപഹാര_-
സ്ന്മാമത്തിനാൽത്തവ സമച്ചവച്ചുരിയ്ക്കും!
വീരാന്ന് വീര്ദ്ദർത്തൻ ചുട്ടേക്കരയിക-
ലാഡി വൻപടന്ത്രങ്ങൾ കളിച്ച നിന്നെ,
നീരാക്കേശവരണ്ണവേവത വാഹാളിയ്ക്കും-
മാരാന്ന് നാവിന് സമം നന്ദ കണ്ണിരിക്കാം!
രഥ, നാട്ടിന്നിശ്ചന്ദവാദം, മുരമദ്ദനന
നീ നാദകം, ത്രിപുരമാരഗ ചന്ദ്രഹാസം;
അതു നാഗരാജപുരിതൊട്ടു ഭവച്ചരിത്ര-
മാനാകമത്തുപരാക്രമർ പാടിടം!

V

മന്ത്രത്തുള്ളികൾ

(കേക്ക)

ഹാഹാ, നല്ലിളംചല്ലിൻകൊടിമേൻ സ്ഥിതിചെങ്ങും
നീഹാരാച്ചതശീതളാമലപിഞ്ചക്കേളു,
ഒഷ്ഠിമാമലയിക്കൽപ്പാലിശേകാ ചെങ്കു
തുള്ളിതുള്ളിയാച്ചും പാവക്കാടക്കേളു,

നിങ്ങൾതാൻ വിജയിപ്പു, നിങ്ങൾതാൻ വിജയിപ്പു,
മാഗളുന്തേരാസവമഞ്ചീളുപ്പള്ളിക്കർ!
പുതത്താം മരതകക്കെവിമേലിണക്കിയ
മത്രകർപ്പപാല, നിങ്ങളുമതൻതികമാറിൽ
തിള്ളിപ്പോളിപ്പുനു, തിള്ളിപ്പോളിപ്പുനു,
കിന്തം കളിപ്പിശാഖാപ്പാപ്പുൾക്കരണങ്ങളു!

തൻകരണങ്ങളാലിങ്ങൾക്കികംഭന്തന്മുലാൽ -
നനികളും മുഹാജൻ തച്ചടച്ചീടിങ്ങരം
ആക്കവ കൊഴിഞ്ഞുള്ള മെംക്കിമണിക്കേളാ
ഗ്രീക്കാങ്ങളും ഹിമാലീകരണങ്ങളും, നിങ്ങൾ?
ബോമമണ്ണഘട്ടികൾനാ കാന്തിമർവണ്ണങ്ങളും?
കോമളതാരകൾതന്നോമനക്കിടാങ്ങളും?
ശാസ്ത്രപുത്രതിതൻപുതിരിപ്പുടാടിക്കേളാ?
ഇംഗ്രേമഹിമതൻ ചൗക്കന്നങ്ങളും?
പക്കമരാളി മിന്ന പാറിത്രംഖര, നിങ്ങൾ
'കണ്ണകളുള്ളിപ്പിപ്പും കർപ്പൂരഗളിക്കരം.

രാവാക്ക കരികടൽ നീർവാൻി വരണ്ടപ്പും
അംഗാജുമടിതട്ടിൽനെതള്ളിന്ത റത്നങ്ങളും,
ഞങ്ങളുള്ളിനെ വാഴ്തു മണ്ണാളുകാരങ്ങളും
നിങ്ങളെ നിമ്മിച്ചുരു തുക്കളുള്ളിന്നവികതിനാ:
ഒരു മോററന്നങ്ങളും നിങ്ങൾതൻമണിമെഴു -
തന്ത്രം നവനവസ്യപ്പമാവിലസിതം!
ചൗപ്പുകൾ ചെപ്പുതേടം, നിന്നവുംതാനേതടാ,
ചൗപ്പുള്ള വിധിശിപ്പുമേന്തന്നവസാനാ.

നിസർജ്ജസ്ഥരം നിങ്ങളെ നിരിക്ഷിഞ്ഞു
നിന്മുനിമേശങ്ങൾ മിചികൾ സുതികൾ!

തെളിവോടെഴുന്നുള്ളിൻതിരുവ-
നത്തിരിൽപ്പാട നിങ്ങൾ പനിനിർത്തിയുണ്ട്;
കശലവിഭാതത്തിന് ക്ഷമക്കരിക്കുന്നത്-
അളിർച്ചവന്നതെതലക്കണക്കീറിയുണ്ട്;
ക്രായിൽപ്പുത്തവെള്ള വിത്രുന്ന വീണ്ടും വീണ്ടും.
നിങ്ങളുടോന്തിടാനോ, കൊന്നപ്പുംകരങ്ങളാൽ
നിമ്മലപ്പുംകമ്പികൾ നീട്ടുന്ന കട്ടിപ്പുത്തുന്നു?

മന്ത്രിളിമഴവില്ലിൻമസ്യാഖയിൽത്തുലോം
മന്ത്രത്രूഷ്ടികൾ നിങ്ങൾ ശാഖിപ്പിതിനോദയേ.
ഹാ, തുണ്ണമലികക്കൈപ്പാടവേ, പരിത്രം-
മതുമനിരത്തിലെപ്പുവനിയാക്കീടുന്നു;
അടുക്കമനിയണിപ്പച്ചുപ്പുംപട്ടാക്കുന്നു
ഗ്രൗണ്ട് നിങ്ങൾ വെറുശാധപലപ്പുരപ്പിനെ.
ക്ലീണിഡ്യിളിംഗംരംതുമാധ്യീരസങ്ങളേ,
വിണ്ണിലെ വിലാസഗ്രീ വിളയും വിത്രുകളേ,
കോമളപ്രതിതിന്നപിഞ്ചുവപത്രങ്ങൾക്കായി-
തുമയിൽ വിളവിയ ദിവ്യപ്പാർക്കണ്ണങ്ങളേ,
നിങ്ങളെത്താടട്ടുയോ, നിങ്ങളെത്താടട്ടുയോ,
നൈദുംരാത്രേതെച്ചുത്തുച്ച നൈക്കളാണലു?

പുംതയുൽക്കളിർത്തെന്നത് പത്രക്കൈത്തലോടുന്ന
കാന്തത്രുപദാർ നിങ്ങൾ പുള്ളു ചലിഞ്ഞവേ,

അയ്യേ നടക്കുന്ന തെങ്ങിൽ: ഈ മനിതക്ക-
മെയ്യേഹാ, പൊടിയൈല്ലോ പാരിതിപ്പിച്ചുടൻ!
സുചിത്രയുപോലും പിടി വിടിതാ, ഇതാ,—
സുക്ഷിച്ചുകൊംവിൻ! അനേമ, താങ്കീ രതാദശഭൂ!

ഹാഹന്ത, പതിച്ചിതോ! ഹാഹന്ത, പതിച്ചിതോ!
ദേഹഭൂതം അഭിക്ഷേഖം സ്ഥിതി ഹാ, മഹാമോഹം!
കാമനീയകമെറും നിങ്ങളം പെട്ടുന്നയേം,
കാലത്തിള്ളിനു മോമലാജ്ഞായ്ത്തീന്ന്‌ല്ലോ!
ക്ഷണിക്കരത്താർത്തതെന്ന നിങ്ങലിന്തുളിർമെഴുന്—
കണികപൊലും കണികാശവാഹില്ലാതായി!
സഹസ്യ മാത്രതെന്നെന്നും കണംണികളേ,
സഹസ്രകരനാകെപ്പുരകിയയ്ക്കിടിക്കിയിരിക്കാ!
എന്തിനു വിധാതാവേ, തകരുകളുണ്ടത്തീ
നിന്തിക്കയ്യാൽത്തീത്തീ നിമ്മമണികളേ?
ഈയത്രാഹിതംമുലം തപിപ്പു ലോകം; ഹാഹാ,
തയ്യൽപ്പുംകിളികളം താരാട്ടു മതിയാകി.

ആവട്ടി, ആ രതാദശിൽ രഥാഗംഗ്രാഘിഷ്ഠ
ദേവിതന്നുനാശവിത്തിന്താൻതാന്താനലിംത്രുചേരുന്നു

കയ യുവതിയുടെ നേനരാശ്രം

“വല്ലാത്ത ഘമ്മാനലനാൽ പ്രപദ്യ-
മെല്ലാമ്മൻ ചുട്ടപൊടിയ്ക്ക് വാനോ
നില്ലാതോരുക്കുന്നിത്തിന്റെ നാമ!—
നല്ലാണിലെത്തിന്റെ കുട്ടത്തെ താപം?

രാഖായിതെ, നിട്ടമൊരിത്തിരിയ്ക്കും;
ഹാ, വാട്ടുഞ്ഞാവിനു തട്ടിയില്ല;
രജവാതുകന്നാമുഹമുഹാന്നും
മാർക്ക് വാച്ചിട്ടും ചുട്ടമിന്നൻ കൊടുത്തോ!
ഹാ, ദാഹമേറിപ്പട്ടി തൊണ്ടെ വാറി
സേപദാംബു തള്ളിത്തള്ളുന്ന ദേഹം;
വേദാപനോദക്രിയയെയാക്കയിപ്പോം—
സ്സാദാതിരേകത്തിനു മാത്രമായി!

ആരാവത്തല്ലിയും താലപുത്ത്—
ക്കാറാൽ; കുട്ടത്തിനു താപഭാരം
മാറാൻ, മഹാപ്രാകൃതശക്തി നല്കും
കാറാഞ്ഞക്കിഞ്ഞു കഴിയുള്ള നുനം.

എന്തിനും തോൻ പാഴുപ്പണി ചെങ്കിട്ടനി—
തെ, ന്തിപ്പുഴുപ്പായമനഞ്ചുരാലെ
വിന്തിചുവൈന്നാൽക്കഴിയുന്നു! കാലം—
താൽത്തിഞ്ഞിവിഞ്ഞും മഹിമാവവർണ്ണം!”

കേൾമത്താട്ടം രാത്രിയിലുണ്ട് കഴിന്നരു
പുമച്ചണ്ണത്തുശ്ശായ പുവർക്കമഞ്ചാം
വ്യാമദ്ദേശരവന്നതനജ്പരത്താൽ
യീ മന്തി മാഴ്കിച്ചിലതേവേമാതി.

വിരിഞ്ഞ മല്ലീകാസുമങ്ങൾ തുന്ത്-
വിരിച്ച മിന്നം മനിമെത്തത്തുക്കാരൽ
ശരീരസാദാ രടവീച്ചുമൊമൽ-
സ്ത്രിരിഷ്ടുപാഗി ശക്തിച്ചിട്ടും.

കിടയ്ക്കുമെൽക്കിന്നാച്ചുങ്കള്ളി
കിടന്നങ്ങളും, കളിക്കുവാറിക്കാലേ
ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കിനെ വീശിച്ചും തെ-
പ്പിടയ്ക്കുവാത കഴിച്ചുക്കി.

ശ്രീതാശഹാൽ സുന്ദരി പുക്കൾ വാടി-
യേതാണ്ടുലഭ്യതുശ്ശ കിടയ്ക്കുവെക്കാ
വിതാസമയാൽ വിച്ചു, തുബനാഴുന
വാതായവന്തിനു സവിധത്തിലെത്തി

പരിക്കണ്ണചുക്കിച്ചു, മോമരക്കമഞ്ചായ്-
സ്ത്രിരിഞ്ഞുപോകാൻ മടിയാൽക്കണ്ണക്കേ,
കരിഞ്ഞതാരാത്തല്ലസുമങ്ങൾ പറി
സ്ത്രിച്ചു വിണ്ടും സുമഹാഗ്രികാളിൽ.

നീലാളിവാർപ്പുംകഴി കെട്ടിന്നതും,
ചെലാണ്ടുലക്ഷ്മി കാച്ചിഞ്ഞും,
മാലാച്ചമംഗളമം തൃശ്ശൂർ, മന്നാ
ലോലാക്ഷി ചീതാശതമാനം നിന്നും:

വിളത്തു വല്ലോതെ വിയപ്പുത്തുള്ളി
കിളിന്നും തന്മുഖകോമളാസ്യം
വള്ളൻ തുമണ്ണുക്കാഡിയാൽത്തള്ളുന്നു-
രിളിംഗവുംതണ്ടലർഹോലെ കാണായ്.

കതിന്നിരിജ്ഞം നിടിലസമംഭത്തു
പതിന്തു മിന്നം കണ്ണുന്തലുന്നം,
പ്രതിക്ഷണം നൃതനമാഴിജ്ഞി-
മതിന്മുമണ്ണപദക്കണം കലന്നം,
ഇമര്യ്യിളക്കം കലരാതെ കണ്ണി-
രമത്തു ചെങ്ങും നയനം വിടന്നം,
ശ്രീമം തശ്ചുള്ള കവിപിന്തനത്തിൽ
കുമതിലേരെപ്പുള്ളക്കം പുലന്നം,
ചുട്ടു നെട്ടാവീപ്പുകൾക്കാണ്ട തൊന്തി-
ത്രുട്ടപ്പുള്ളം ചുണ്ടു തുലോം വരണ്ടും,
കട്ടക്കമെന്നോ വലുതാം വികാരം
തട്ടത്തുക്കാത്തവിയം ചുരണ്ടും,
ഹാ, തനുവാ വിഹപലമാകിലും, നൽ-
ശ്രീ തകി നേരുപ്പിയമായ് വിള്ളും:
ചേതഃപ്രമോദം തകമാക്കതിയേ-
താതകവും പകമണ്ണയ്ക്കില്ല.

പാലാഴിവെള്ളം പരിചൊത്തു തുക-
ഹോലാവതോളം പൊഴിയും നില്വാവാൽ
ചേലുന്ന മിന്നം നിശ്ചത്തുപ്പിലാം-
മാ ലാക്കിലാക്കണജദളാക്ഷി കണ്ട്.

അനന്തഗോളാവലി മിന്നിമിന്നി—
യഹാതഭാസ്സുനിടക്കാതരീക്ഷം,
ശാഖാൾവാതാദാദം പാതിച്ചുപാല
മനഃപ്രഹംപ്രദമായിരുന്നു.

വാക്സ്തുതസ്തുമന്മനിയുള്ളി—
ഭാക്കപുമേക്കന ദന്തത തെന്നൽ
ആക്കരുമാ രാവിനിരട്ടിയാക—
മാക്കപ്പക്കപ്പടാനു വള്ളത്തിരുന്നു.

നിശാവിശേഷങ്ങളുംശേഷമന്നു
ചിശാലമാ കണ്ണിണുകാണ്ടു കാണ്ടുകൈ,
ക്രിശാനക്സ്യത്തിലബന്ധതപോലു—
ക്രൂശാഗ്രി താപാകലയായി വീണ്ടും.
വിശ്വാസിക്കു മെച്ചാട്ട തന്റവികാരം
മാച്ചുവെങ്കാനസമർപ്പായി
പുണ്ഡ്രചു ശർഗ്ഗചുവാക്കാൻ—
ത്രാനു പാൽവാണി പറഞ്ഞു താഴേന:—

“ഒന്നാം ഏട്ടുംപാതിരയാൽ, ഇഗ്രാമ
ബോാ നിപ്പുംപുനിലജ്ജ കീഴായ്;
പാരനേ ബോക്കിട്ടുകിലിങ്കാഞ്ഞാ—
താബുബാഡ്രം ഷുണ്ടിരിപ്പു?—
ഒത്തുണിത്തു തുകന നിലാവു, യാഗ—
കിളിവാങ്കുഴം കോമളകുജിതദാദം,
കുളിന്ത എത്തെത്തന്നച്ചിതൊക്കും ഓ—
നെന്നുളിപ്പുട്ടു രാവുമനിജ്ജസഹ്യം!

ഭറ്റം നൃംഖുക്കും വിരിഞ്ഞെ മല്ലു
മുാറത്തെ മാത്തയോടു ചേന്നിണ്ണുണ്ടി
മുത്താന്നിതാ, ഏനുടെ നേരരയെന്തു
മുഖ്യമാണും തുകി വിള്ളുണ്ടിട്ടു.

ഹേ, തോഴി മുണ്ടു, തവ തോഴി നാനാ—
ചോദ്രോവികാരാലശലംറിരിയും,
ജാതോദയം പുഞ്ചിരി പുണിട്ടം നിന്മ—
തോദ്രോക്കിൽമുഞ്ഞന്മുത്തിത്തന്നു!

തെതമാവവാടി മാധവിപോലെ, നില്ലും
പ്രേമാർദ്ഗ്രഹാകം പ്രിയനോടു ചേരാൻ
സാമാന്യമല്ലാതുള്ളവാച്ചുത്തഴ്ച
കാമാവ്യവല്ലിയുടിവേർ പുഴങ്ങി.

ഹാ മാനുസൗജന്യമണിയും ചെക്കു,
ഹാ, മാമകപ്രേമനിവാസത്തുവേ,
ഹാ, മാലതീബാനാമനോജത്തുനേർ,
അനീമാൻ ഭവാനേന്നു വെടിഞ്ഞുവന്നോ!

അവാച്യമുംചൂടു പടന്ന വിനി—
ദ്വിവാനിശം ഞാൻ വലയുന്നിതയോ;
പ്രവാസംശിതളുമാം കരത്താൽ
ഭവാൻ കനിഞ്ഞതാനു തഫലാടുക്കുന്നു!

എന്നാമഹാക്ഷണ ഭവാനു വിട്ടി—
ട്ടിനാ, ഒ ശാന്തിശം തുടങ്ങിയാലും,
ഇന്നാരിയന്നുബാൻ വശത്തിലുക്കി—
ക്ലിന ശ്രീചും കരുക്കായിരിയും.

കൂടാന് കട്ടിക്കുളി തൊട്ടു നമ്മൾ
വോക്കമി യെംവനമാകവോളും
മാംതെയൊന്നിച്ചു വളുന്നിതെ;- നാം
മാറാത്ത മാലിപ്പൂഴിഞ്ചു ചേരവും.

ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കിങ്ങനെ കാണാവാനു-
മിടം കിടയ്ക്കാത്തവിയന്തിലഘോ
കടന്നകരി വിധി നാമ്മു;- ദേവാ
കടന്ന കഴുംപുര, ചെള്ളിടകാഘോ!
കേളിപ്പുട്ടും പെണ്ണുണ്ടലുകുഴിയാംതും-
കേളിപ്പുളിപ്പുന്തണ്ണലവരുംപ്രിയാസ്യും
മേളിച്ചു കാണാതശലാളി നീളം
നാളിയുമാമത്രജ്ഞ കഴിച്ചുക്കുടാം?
മാഗല്ലുമാക്കാന്തകളേബരത്തിനു-
സംഗതിനാ മുള്ളു സുവം തരിന്തും
തുംഗപ്രഹം ലഭിയാത്തതാമെ-
നാഗങ്ങളും, നിഃബന്ധം തുല്യം റഹതകൾ!
ഒരു കാത, — തൊ റിഡിപ്പനതാൻ വിളിപ്പും-
മേകാനമിഷ്ടു പെരുക്കം ഭവാനെ;
സപീകാര്യമായ്തൊന്നാക്കിഡിപ്പുമീനായ-
നാകാക്കിം — ഹാ, സ്പാന്യവർ സ്പായയാണി!
വിനതിപ്പുലിപ്പുക്കിം കാരമെന്താ-
ണു, സ്ത്രിയിട്ടു ഭദ്രതാൻ തടസ്സമാ;-
പന്തിപ്പു വക്കീനത്തിനു ചന്തമില്ലു-
ഞത്തന്തിനു കണ്ണടിച്ചടച്ചിട്ടുണ്ടാണി?

വരാംഗനാമക്കൈയാവടാത്തുചോൻ

വരാകിയാമിയീവള്ളുമ്പയ്ക്ക്;

നിരാകലം നൈമയിണക്കിയെന്നാൽ—

പുരാതി പദ്മോദ്ദൈവന്തഭവിയും;

ഹാ, വസ്യവല്ലിയും പടന്നചുറാൻ

ദേവദുമത്തിനേൻ തളിത്ത തയ്യോടി

ആവത്തല്ലിടരും മണാളംഗ-

ലാവസ്യമേരും കളിക്കംസമാമോ!

ഇന്നാകൈയോത്താലവിടേയും ചെറി—

മിന്നാരി യോജിച്ചവള്ളുതനെ;

എന്നാൽത്തരം ചേന്നാക തന്നിയാളു

നന്നായ് ഭവാൻ സംപ്രതി വേട്ടിനേം.

ജായാപ്പിയാഥാളി കളിത്തു ഉശ്ര—

അനീയാളുമല്ലുാധിയിച്ചമാത്തജസ്രൂം

ആയാസമേല്ലുാതവിട്ടന വാഴ—

കായാതസവേല്ലിതസില്പിയോടും!

അവർസ്യപ്പണ്യാച്ചയലല്ലുമല്ലും

വേൽക്കളിത്തപ്പുരാബ്ദുഡേശ;

ഇവണ്ണുക്കാഞ്ഞുരാവസ്ഥയീയു—

ഇവർഷം ഹ—ഹാ, ജീവിതമെറു മോശം!

അനന്നുസാമാന്നുഗ്രഹനാൻ ഭവാനെ—

അ, നാൻയാമിജുാക നാരിയെന്നോ?

മനസ്സിലെന്നാലുമിടരുംഡി—

ഒജ്ജനത്തെയോത്തിട്ടനാമേ ദയാബ്രോ!

ഹാ, ഡിക്ക്, ടിഡ്സ് ടി വളരുന്നവക്കുന്നതാക്ക—
മാധിഡ്സ് ഞാനടക്കിമയായ്ക്കഴിയുട്ട കാലം;
സിധിഡ്സ് നിന്നു ഭാവിജനസ്സിൽ മുറിച്ചു
നാധിഡ്സ് വാൻ കരണ്ണചെയ്യുക എന്നുമേ, നീ.”

VII

ദൈവത്തിന്റെ കരാക്കാർ

(കേക്ക)

കക്കത്രാണാരോമന തലചുംചുറങ്കുന;
പൊക്കണ്ണത്തിലുണ്ണായ പൊത്തുക്കണ്ണത്തു കിടക്കുന;
വലത്രക്കുംത്രക്കുംണ്ണാണായ ചെറുപെപതൽ;
വലത്താം ചെലത്രുന്നു വലിച്ചുണ്ണായ കൊച്ചുൻ;
നാലായു വയ്സ്സായൊബ്ബന്കട്ടി വെറുംപിച്ച—
തനാലായും തലയ്ക്കുതിയുണ്ടു മുന്നനടക്കുന;
നിറഞ്ഞ ഭാണ്യംമാനു ചുമന്നണണിക്കു, പിന്നിൽ—
തതിവാട്ടു—യാറുവയ്സ്സിൽ വലുതായോരി!
പാർ വിച്ചമച്ചുൻ മുത്ത മക്കംതൻ തലയ്ക്കുംചും,
പാവമു, ഗ്രഹാരമേരിയിട്ടുരാണായീ;
അമമതൻ വലത്രകൈക്കന്നവും ചുരുക്കേണ—
മമകമിക്കിടയ്ക്കു—യെന്തു ജീവിതക്കേൾ!
അച്ചുനാമമാർ നിത്യം മുക്കൻ തലോടുണ്ടു—
മച്ചുവശിരസ്സിക്കൽഭേദംഗ്രഹം കിഴക്കുനു!
എടത്രാടക്കേണു കാലമാണവർഷിക്കു—വ—
ക്കൈടത്ര നടക്കുനു പ്രപഞ്ചപ്പുംഭാണ്യം!

അതിന്റും മനസ്സുണ്ട് കൊമാരത്തളിത്തിനേൽ—
വീഴ്ത്തിയെല്ലാവന്നതുള്ളിപ്പുചുളിപ്പുണ്ടാക്കുന്ന;
വാങ്ങാം യുവതപത്തിന്റെപ്പുചുളിപ്പുകളുംനുണ്ട്
വാല്പനകവരംശുതന്ന് വിളപ്പും ചുളിപ്പും!
ആരികളുടെപ്പത്തിനാറു തിരക്കീഴുന്ന, പതി—
നാറികളുടെപ്പത്തു ചെചുത്തിഉക്കാട്ടക്കുന്ന!
എന്നും പാവങ്ങളെല്ലായ്ക്കും വേഗം വേഗം
മുന്നോട്ടു നയിപ്പുണ്ട് ജാവിതകശാല്യാതം.

പൊള്ളുണ്ട് വെയിക്കലറു പൊരിഞ്ഞതുള്ളുണ്ട്
പിള്ളുകളേയും തള്ളിത്തള്ളിതാൻ നടക്കുന്ന.
എഞ്ചേമേ ചെല്ലാമിവക്കു, ഞ്ചേമേ ചെല്ലാൻ ധാടി—
ഈപ്പു;—പ്ലാക്കമാമിക്കുട്ടരാ, ക്കമ്പ്ലാനേതാരാപ്പു!
പൊരുപ്പാനൊരു വീടോ, വിശനുവല്ലയേപാം—
കൊരിപ്പാനൊരു മനിയരിയോ ഇവക്കിപ്പു.
പാരിടത്തികൾത്തൊലിപ്പുംമേ ജീവിപ്പോരാം
പാവങ്ങളുടെ കയറിശ്പരിന്ന പിടിപ്പുണ്ട്.

ആക്കുമേ തന്നലേക്കി വഴിയിൽപ്പുലേടത്തും
നീക്കുടങ്ങുള്ളുവിനെത്തഞ്ചുകൾ നിന്നീടുന്ന,
ആവശ്യമുണ്ടാക്കപ്പുംമെട്ടുക്കാമെന്നുള്ളായ
ഒദ്ദേശ്യത്തിന്റെയിരിയോലു താഴോട്ടു നീട്ടിക്കൊണ്ടു.

എന്നാണും പരമാക്ക തൊട്ടുകൂട്ടക്കത്തി, വ
മന്നാളുമീശന്നാരാം മന്ത്രംതന്നുമുതലഘേരു!
എന്നും ഏയെന്നും ഏയനുള്ളാമുംപുത്തിന്റു് പൊതി
(യിനേ—
ലെപ്പുണ്ടിനെ ഏക വെള്ളുണ്ട് തൊന്തരപ്പുംരാംപി
(ഒന്ന്.

ഹഹഹാ, വിധിജ്ഞമേൽ ചുക്കപ്പു വർഗ്ഗിടി-
തഹന്ത ചേരം നരസമൂളിതാം നിയമങ്ങൾ!

പട്ടണത്തിലുണ്ടാ, ഒരു തൃശ്രൂതി വെള്ളംമെക്കിലും
കിട്ടിടാതവരയ്ക്കോ, അഹിച്ചുവരുമോ!
അവർത്തനമലിനിത്യമൂളി മെന്തിയെത്തഴുകനു—
ഞവനിഗ്രഹിയാൽത്തനു ചെമ്മണ്ണിന്തപൊടിമാറ്റു!
പട്ടണം പണം കാജ്ഞും മരമാണു്—തിന്തവേലി
പട്ടിനിക്കാർത്തൻ നെടുമസമിച്ചടത്താലഭ്രോ!
ആ മരമാരു കരിയിലെയാണാലും വീഞ്ഞി—
ബീം മഹാദരിദ്രുവാർ മലത്തും കരത്തികൾ.
ഹാവദൈഖ്യതു നേക്കു തന്മുഖം തുപ്പിജ്ഞിമും
പാഴരു തടിച്ചും പട്ടണപ്പണിസ്ഥി.
പാനമരപ്പുടിവാതിൽക്കണ്ണുകൾ തുരന്നാണ
പാക്കുക പതിവില്ലെന്തുനു വഞ്ചുകേൾ

എക്കിലുമവർ കണ്ണു—ഭാഗ്രംമാ, ദേശഭാഗ്രംമാ!
വന്നകവാടമാന്തു തുരന്നകിടപ്പുതായ്.
താപമാറുവാനെള്ളിൽക്കേരിനാരവർ: പാന്തിനു—
താവളിം ഘുക്കി വിശ്രമാത്മികൾ തവളുകൾ!
കക്ഷിജ്ഞായ്ത്തുരന്നാരു വക്കീലിന്തപടിവായ
കക്ഷിതന്നപിണ്ടി തുപ്പിയടങ്ങുകഴിഞ്ഞില്ല.
അക്ഷാമരിയാതെതാരവരത്തുത്തില—
ഞക്ഷമങ്ങളായ് നില്ലുക്കുംക്ഷരങ്ങളിലും.
'മാതാവ ധന്മാ, താരക'ന്തു വിളിച്ചേരി—
യേതാനമടി മുന്നോട്ടായവർ ചെന്നീടവേ,

മേശമേതചുണ്ണം പണം പെടുകകിയെടുത്തപ്പോം
കീഴയിലിട്ടിട്ടുകയാണെ തൽഗ്രഹനാമൻ:
മിന്നിക്കാണ്ടിങ്ങോരു വക്കീലിന്മുഖത്തുടൻ—
തന്നെ തെട്ടുമാരുക്കനിടിവെട്ടാനാണായി;
ചിച്ചുജ്ഞു കൊചുക്കുന്നാരെത്തൽക്കിഷ്ണം തൽഭുതുനാർ
തച്ചാട്ടിപ്പുംതാക്കീ; വാതിലും തഴതിട്ട്.
താരന്നേരു വലുതായ നബ്ല്ലാരു കാഞ്ഞും ചെള്ളു—
ജ്ഞാനം പൂണ്ടമുഹാനേരു ലാത്തുകയായി.
കഴു പിന്നോക്കാ കെട്ടിനിന്നുഹാമം പറയുന്നു:
'ചെഞ്ഞുകതിശ്ശുട്ടക്കും നാമോയും സാഹായ്യും.
വൈവാദിന്നെൻ്റെ കരക്കാരാമിവരത്തുനേച്ചുനാൽ
വൈവകോപത്തിനിരയായിട്ടുമണ്ണോ നാഥം;
കരാത്തിലകവപ്പുട്ട ശ്ശുട്ടരത്തുനേച്ചുപ്പാരു
കാരക്കാരാവണന്നപ്പോം നിയമം പറയുന്നു.'

വക്കീലേ, ശരി, ശരി, നിയമജ്ഞനാണന്തളും;
വിക്കിഡാത്രവത്തപ്പോം വിജതിന്നുനിയമംമാർ.
പണക്കാരല്ലാവയം വൈവാദിന്നെൻ്റെ കരക്കാർ,
പണമില്ലാത്തോരല്ലാം വൈവാദിന്നെൻ്റെ കരക്കാരം;
ചയറു വിപ്പുപ്പുവർ വൈവാദിനിനിശ്ചാപ്പുട്ടുകാർ,
വയാട്ടിയ ശ്ശുട്ടർ വൈവാദിന്നെൻ്റെ വിരോധികൾ!
അനുടം, പണത്തിന്നെൻ്റെ നോമ്പുമാർ; മനസ്സുന്നാർ
ദാദത്തിനിവ മേനേലവിനെച്ചും പൊട്ടിജ്ഞനാ!

സൗന്ദരിയുടെ മനസ്സിൽ

(മാക്കമണം)

എന്തിതു മംഗളകർപ്പുരധാരഹോ—
ലെക്കിഴി രണ്ടും കൂളിപ്പിണ്ണിനഃ:
മാലിന്യമേലാതെ പ്രാലേയതോയത്തിൽ—
ചൂഡിച്ചുവെച്ചുള്ള ചന്ദനമോ?
കോമളമാക്കമീഡാനന്നപ്പുംതികൾ
ഇരയിൽത്തുകന്ന വെണ്ണിലാവോ?
ശോണാധരപ്പനനീർപ്പുവിൽനിന്നിറ—
വീണിട്ടും ഇരയുത്തുജ്ഞികളോ?
സാരമാം സൈംഭാഗ്രുദേവതാപുജ്ഞി—
ഇളാരോമമനംാർപ്പുനിരയോ?
ഉരിപ്പേമമാകിയ പാൽക്കലിക്കൽനി—
നാൽപ്പുനമായുള്ള പീയുഷമോ?
ഇന്നുവശോഭയാം നിന്തുഗതനംട
വെണ്ണതിരണ്ടു മനനത്തുറമോ?
ചാരിത്രലക്ഷ്മീഡാം യേനവിൻ മായുള്ളം
പാരിജ്ഞം പാവനപ്പാർക്കണ്ണനു
ഹാ, നൃംവാക്യമലർത്തൊട്ടിലിൽ കീഡിണ്ണി—
മാനനപ്പുക്കജ്ജപ്പുംകിടാവോ?
വെണ്ണപ്പെട്ടുള്ളിമത്തിന് ചാത്തിനാൽചുണ്ടാളി—
ചെംപവിഴങ്ങും കോത്തിടയിൽ

നിമ്മലനിശ്ചാസനസൗരഭരമുച്ച്
നിമ്മിച്ചവെച്ചാങ്ക മാലതാനോ?

അതിൽപ്പതിജ്ഞന്തിപ്പത്തുണ്ടിരി,
പാരിലവൻതന്നെ പുണ്യശാഖി.
സൂര്യരിതംമനസ്സമേ, നിജില്ല-
യെന്നാകിലെന്തിനിപ്പാഴ് പ്രപഞ്ചം?
ഈ ദുഃഖത്തക്കത്തെ നിന്നുകതിർവ്വെണ്ണണി—
യാദിശ്വമാക്കണംബന്തഗ്രമാത്രം:
തപര്യപ്രഭാകരഭളം ശ്രദ്ധിച്ചുമെത്താളം
ചുണ്ണിതമാക്കവാൻ പോയമണ്ണോ!
ബോധപ്പുംതേനാകം നിന്നിൽ ഭേദിജ്ഞനി—
താഹന്ത, ലോകക്കണ്ഠവണ്ണിണ്ണക്കം.
ചുണ്ണാഴത്തമേ, നീ മുന്നാംചുമത്തംപ്പു—
മണ്ണപം വെണ്ണകളിടിട്ടിട്ടാം.
പ്രേമരസത്തെപ്പാഴിജ്ഞന നിക്കലൊ—
ട്ടാമഗന്നായ പുമാനൊളിണ്ണോ,
ഹാരം മഹാലിംഗയിട്ടിവരട്ടിടം
ഒവരാശ്രദ്ധേവത ബാധിജ്ഞനാ!
നീണാർഥ നിന്നുവേർപ്പാടാം കൈരാശ്രഗത്തത്തിൽ
വീണാലവവൻറൊ ക്ഷേ കഴിഞ്ഞു!

ചേണ്ണാഴും നിന്നുകാരോറിത്തിരി തട്ടിയാർ—
കാണ്ണാം പരക്കന്നതാണിന്നശേജ്ഞും.
പുത്രപീശചുപ്പേക്കാഡും നിന്നുകതിർ പുശാന്തതാൽ
പുഖവൻറൊ ഏകവട്ടിപ്പാലേതന്നെ.

നിന്റകാന്തിയാം വീരപാണം ലഭിജ്ഞനീ—
 ലെക്കിൽ, പേംഡനം പടക്കത്രംപ്പുണ്ടോ?
 നിന്നൊളിപ്പുണ്ടീല്ലവത്തു കളിജ്ഞമ—
 അനുന്നന്തിയുമോ സന്താപങ്ങൾ?
 നിന്റകളിൽക്കാറിടി തട്ടാത്തു ചുട്ടായ്,
 നിന്റകാന്തിയേല്ലാതിക്കണ്ടതായി
 അതുരാലെഴുവോരഗ്രഹാരമരണത്തിന്
 നിരസമായുള്ള ഭായവിന്തു.
 മാച്ചു കളിഞ്ഞുടൻ നീ മത്തുചിത്തത്തെ—
 തേച്ചുമിനക്കിപ്പുത്രക്കിട്ടനം.
 ചേലാച്ചും സംസാരവാളിനു വാച്ചതല—
 പൂ, ലാപപൂലിനു പഞ്ചസാര,
 ഇം ലോകയാത്രയിൽ ഫോറിജ്ഞും പാനഡക്സ്—
 ഓപ്പലസ്കന്ധദമാകമർപ്പും,
 ഉല്ലാസ ജീവിതഗീതാനൃതം തുകം
 വല്ലക്കീരതാത്തിനുവെള്ളിക്കുവി,
 വേകവിന്റുക്കാക്കിശ്രദ്ധൻ നല്ലിയ
 സമ്പാദിക്കായിയാം സർപ്പമേധം,
 മാറമിപ്പുംസാമാക്കാ മരത്തിനേൽ—
 ആവിയ ജീവിതവല്ലരിയിൽ
 അനന്തത്തമനം തുകി പ്രണയമാം
 തന്നെവിവുംഗ്രൂരാ വിടന്ന് പുഷ്പാ.
 ദോഷമഹിവിയമാനന്ദപീഡി—
 യുഷം ചൊരിഞ്ഞു നീ നിന്നീടുന്നോരം,
 ദിവ്യക്രാന്തിപ്പുമിപ്പുംസാരമെന്നംപ്പുള്ള
 തുക്കവാദത്തിനൊന്നാരത്തുമുണ്ടോ?

വെള്ളിപ്പാക്കൾ

കഴിഞ്ഞ രാവിൽക്കുട്ടായ കാരി—
ലാടിത്തുളന്നിടിന മാമരങ്ങൾ, .
ശിരസ്സുയത്തിച്ചവിയോത്തു നോക്കി—
എല്ലുന്നതെന്നോ പട്ടണിതർപ്പോലേ?

തുടന്നുകേരംക്കുന്ന കരാളകാല—
ഇഷ്ടക്കണക്കാഡ്യിതന്നിരവും;
ദിക്കാകവേ ബാജ്ജുമല്ലിമസ്തു—
ഉറീനുമകിൽക്കച്ചയിൽ മുടി വാനാ.

ദിനപ്പുറപ്പാടിത്ര ഭീമ,മേരാം
ദിനാരവം ദിക്കിൽ മുഴങ്ങിട്ടുന്ന;—
എന്തന്തിത്തേം, വിധി കല്പണേതു
പൊട്ടിച്ചിരുന്നോ! തജ്ജിവകുന്ന വെള്ളം.

വാരാശിതന്നവിസ്തൃതവായ് നിരഞ്ഞ
വഴിഞ്ഞതാഴിഞ്ഞതിടിന വാരിപുരം—
ഹാ, ഒദ്ദേശം, ചെന്നതുപ്പതാരാർ!—
ഈതാ, കവിഞ്ഞതാതിയലച്ചിട്ടുന്ന.

മരങ്ങെള്ളത്തിക്കിഴു,മുക്കോടേരു—
ഗുഘാഡുള്ളത്തുള്ളിമറിച്ചുകൊണ്ടു,
സംവാത്തസംരംഭമോടേതിട്ടു—
മദ്ധപുംബം നിരുന്നുന ഹീരം.

ഉന്നം ജവാലുന്നതമായ കന്നിൻ-
 തുടങ്ങെളുക്കുത്തിമരിച്ചുകൊണ്ടും,
 പാടം പറവേന്നിവശാകമാനം
 നീരാഴിപോലും നിരിച്ചുകൊണ്ടും,
 കട്ടംതുട്ടും എന്തുതാം ചുഴിപ്പും
 കലഗൾ ലേപാരാരവലേപാഷ്മാഞ്ചിം,
 ചെങ്കും നാക്കട്ടുകപ്പം തിങ്കിവിഞ്ചി-
 പ്പൂദിപ്പുരന്നാടിയലച്ചുകൊണ്ടും,
 ചാവാതെയും ചത്രമഴന നാനാ-
 സതപ്രയജതെച്ചിതിച്ചുകൊണ്ടും,
 ചീറുന കാററത്തിളുക്കിപ്പുളിഡി-
 ഫോളുങ്ങുതുപ്പൂദിമരിഞ്ഞുകൊണ്ടും,

യാരാനിപാതത്തിൽ മിചിച്ച പൊഴി-
 ത്രട്ടംകട്ടാക്കാൻകപ്പം തുറിച്ചുകൊണ്ടും
 ദയാനകം തള്ളിയ ഏവളുമിപ്പു-
 റിടതെത ഹാ, ചെങ്കലാക്കി മാറി.

കടപ്പു,മല്ലം നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ,- ;
 സൗഖ്യസസ്യാഭ്യതമാക്കിതെന്ത
 ഭസ്താരിയാം ഭസ്താപിശാചു കേരി-
 വിഴ്ഞ്ഞി—ഹാഹാ, പ്രതിപ്രഥകാപാ!

നീർക്കോളിൽ നീന്തിയുതികെട്ടിന
 കനാലിയുംവിളി, നാൽനിനാദം,
 അതുക്കുമാണ്ണിൽ നിമശരായ
 നരക്ക് വാങ്ങും വലുതാം വിലുപം,

മരങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുളിയും രവങ്ങൾ,
ഗ്രഹങ്ങൾ വീഴും കൊടുതായ ശബ്ദം—
അന്വഹാ വിയേ ചെയ്യവതെന്തിത്, ഞ്ഞ
പഞ്ചിക്ഷരപ്പിനെന്നും നഞ്ചിലായോ!

വീടടന്തു പോയാഴ്ക്കളും ചത്തി—
തെന്തിനുമെന്തേ തെളിവേറ്റിടാത്തു?
ഹോ കാലമേ, ദൗഖ്യപ്രവിധാനനാം നിന്മ—
കരിംകക്കത്തെന്തായ കാളിക്കട!

വഷപ്രദോ, നീഃവഴിപോലെ പോറി—
വളർത്തു എല്ലാകെ മട്ടിച്ചു തീതാൻ:
ഇതെല്ലു, സ്വയ്യിസ്ഥിതിചെങ്കു കയ്യി—
ല്ലുംഹാരകമ്മത്തിനു കാപ്പുകെട്ടി?
നിത്താമടനു നിന്മം ജൈത്രയാത്ര:
നീരിനു കീഴുപ്പട്ടിതു ലോകമെല്ലാം;
ഇരുണ്ട കൊണ്ടൽക്കലമേ, മതിനും
ജ്വംഭിസ്തെന്തിനീനിനിയും പുമാ നീഃ?

നരബന്നു നാനാവിവേശങ്ങളെല്ലാം
നീരിനന്തരത്തട്ടിൽ മരഞ്ഞുപോയി;
പാഴുപട്ടിനിക്കോമരമരമന്നപോലെ
ശേഷിച്ചു ഭഞ്ഞും ജയമാനമാത്രം.

ഭാജ്യാലബ്യാധാവരതിജ്ഞു നീനു
വിാച്ചുതുഞ്ഞിം മരഞ്ഞുചുക്കരിം
നീല്ലാര;—രാഹന്ത അരഹന്തയെല്ലാം
ജലപ്രവാഹത്തിലുാലിച്ചുപോയോ!

വിധിജ്ഞ കബിന്താന തൃക്കബാനായ്—
ത്രാട്ടബേവേ നമ്മൾ തള്ളൻംപോയി:
 ഹാ, പെണ്ണയശിത്തതതാസാ ചവുട്ടി—
തേതജ്ഞനിതാ, കമ്മംനായ ദൈവം.

* * * * *

അർകാലക്ലൂത്തയഗതമാമീ
ബുഹാബ്യവായ്—വാരിയി—യാകെ മോന്തി;
 ഹാ, പകിലു പുംതികമേനിയമേ,
കണ്ണിണിലും നൈതു പൊടിന്തകിട്ടുനാ!
പച്ചാസ്പാടിച്ചാത്ത നിരന നാനാ—
ചലാസ്യമാമീ മലയാളരാജ്യം,
എതോ വെറുംപാഴ'നരകത്തിൽനിന്നു—
മുയൻ് ഭർത്തമിക്കണക്കേ കാണ്ടു!

X

ശരത്ഗീതി

(കേക)

കാർകാലമാകം കാളിസ്സുപ്പത്തിന്റവിഷമേര
 തേകാക്രൂഡിയായ് മദ്ദത്ര പുണികന്നതാം ലോകം
 തെള്ളിഞ്ഞതിട്ടുനാ, ചിരാഡോഹയീശപാമുനാ
 വള്ളത്തി വന്നിജ്ഞന സാരസാരാവതേരാച്ചം.
 കൈരവങ്ങളും കമലങ്ങളും താരങ്ങളും
 നീരവും തെള്ളിഞ്ഞതിനു തിന്മുഖവങ്ങളോടൊപ്പും.

കാർക്കളും കല്ലോലങ്ങളിരവിക്കരാളുമായ്
നീർ കവിതയൊം മഴക്കലവൻകടലിശൈ,
തരതിൽക്കെന്നിതാ, താരരത്തൊല്ലും ചിന്നം
ശരത്താം തുറമുഖം പ്രാപിച്ചുവല്ലോ നമ്മൾ.

എത്രയും മദ്ദോഹരം കാലത്തിന്ത്താഗമിത്തു
ചിത്രങ്ങളാകം പല കാഴ്കകൾ നിരത്തയാം
ക്രഷ്ണക്കാരവയായ പവർത്തനിരകളിൽ,
കഴുകിത്തുടച്ചുള്ള പാരക്കുന്നവരങ്ങളിൽ,
കല്ലിതേരുജാലമാം കാലത്തിന് മരതക—
ചഞ്ചുകൾ നിരത്തിയപോലെഴും കന്നകളിൽ,
ഇമയിലിളംപച്ചത്തിജ്ഞ ശരിയായ
മാമരങ്ങൾതന്ന് നിരപ്പുന്നത്തയാം മുകൾപ്പുറും,
കാലത്തുമന്തിജ്ഞമേ കതിരോന്ന് കാംക്കാണ്ട്
പിലയാ കഴിച്ചിട്ടും കനകാഭിപ്രാക്കത്താൽ
നിസ്ത്രേസംഗമ്പ്പുത്തെ തുറിട്ടിയാൽക്കാണ്—
ചുസംഗമാക്കി ചക്ഷുപ്പുംഗവത്തുണ്ടാക്കുന്നു.

അരിപ്പുംനാലിൽക്കൊത്തു തത്തവള്ളുമാം പട്ട—
വിരിപ്പിൽ വരിയായി വെച്ചു മുത്തുകൾപോലെ,
ഇള്ളവെവലേറൂക്കാണ്ട് പച്ചപ്പുത്തകിടിയിൽ—
ക്കളിർന്നിർദ്ദീകരങ്ങൾ തിളങ്കും എമതാനാനിൽ
ചുണ്ണണിനിനാനാവള്ളുപ്പുക്കളിൽപ്പുണ്ടാവിപ്പു—
സംസ്കിഞ്ഞും ചിത്രശലഭക്കംബകം.
വിളംബി ചംഡിവീണ എൽക്കളുാൽ ശാംഖക്കു
പള്ളിതപിതാബേരം നിവത്തി വയർക്കുന്നും.

ശ്രീമാനാം ശാദ്ധ്യത ചാർത്തിയാൽ -
 പ്രേമാരിപ്പാധിക്കൈഞ്ഞിന്ത്യാനന്ദരിതരായ്
 ഉസ്സിൽക്കൈകളും ചിലച്ച മരങ്ങൾക്കുൾ -
 ചില്ലുകൾതോറും കിളിക്കൈന്തുകൾ കളിയ്ക്കുന്നു.
 കുടകൾഹാരഗന്ധം പുണ്ട് കാറിണ്ണഞ്ഞപ്പൂർണ്ണം
 നാമുമെല്ലാഡിയായ് തനിഞ്ഞാരോമനവതയിരാ,
 മത്തേജ്ഞിലും ശാഖാഭ്രാന്തികൾ മേഘം കിളി-
 ക്കൈന്തിനെ മന്ദംമന്ദമുഴിഞ്ഞാലാടിയ്ക്കുന്നു.
 വല്ലിക്കളിലില്ലെന്നുമൊട്ടുകളാം തേൻകടങ്ങൾ
 മെല്ലവേ തുകാനായ് തുടങ്ങേപ്പോഴ്യ്ക്കുമേ,
 വന്നപിപാസകൊണ്ടുള്ള വെവ്വലുംപുന്നവ-
 നീന്താടും നിരയുന്ന മുള്ളുന്ന തേനീച്ചുകൾ.
 എന്നുമന്താരമലർത്തുവെള്ളിപ്പുറങ്ങളിൽ
 നിന്തുവെന്നു വിലപ്പുന്ന മധുരമധുരസം
 നീളുമുള്ളായ കൊക്കാലെട്ടത്തു സുചീമുഖി
 ദാഖിയ്ക്കും മണ്ണാളുന്ന നല്ലുന്ന രാഗാർദ്ഗ്യായ്.
 പൊന്നന്തിർമലർത്തിങ്കും വേദയിൽനിന്നു പുതാ
 ചുന്നയിലേജ്ഞും, ചുന്നവിട്ടുനിവിടേജ്ഞും
 മാലമാലയായ് മണ്ണു മധുപ്പദ്ധത്താലോയ
 നീലക്കൽപ്പാലം കാട്ടിലാബരേ നിമ്മിച്ചിതോ!
 കോകഹംസങ്കളിട്ടും മിനും ചിത്ര-
 ചസകതമായ വെൺപട്ടടയാടത്തുവകിൽ
 പിടിച്ചുനിന്നു തുല്യംകലയെച്ചലിപ്പിച്ച
 വടിവിൽച്ചാഞ്ചാടുന്ന കാശസന്തതിയൊത്തും,
 തുലവല്ലറീകലമന്ത്തിച്ച നാനാമലർ -
 മാലയാമണിവെമകോപ്പുണ്ണിന്ത്യും, തെളിവാനം,

വൈശ്വനരകളാൽ സ്ത്രീപുണ്ടിരി വിതരിയും
മദഗാമിനികളായ് നല്ലാർക്കൾ ശോഭിയ്ക്കുന്നു.
ഇന്നു സുഗന്ധപ്പൂന്തിരയെക്കൊരീകർണ്ണ;
നിംബയപ്പുത്തു പെഴുമല്ലി വൈശ്വരി വൈശ്വു;
ഉമ്മത്ര വൈശ്വിക്കശല്ലുത്തുവാൻ സന്നദ്ധമായ്;
നിമ്മംഡീപങ്ങളുകൊള്ളത്തീ ലവലികൾ.

XI

പിന്നാംപുരം

അമവാ നമ്മുടെ ബാല്യം

വിടാതലട്ടം പല ചിന്തയാൽ പോം ദേവാൽ—
കടാസ്റ്റവപ്പൂഴി തിരിയെല്ലാം ചെയ്യാം നാം
പുട്ടാവിലും വസ്തു പുലത്തുമിഡാം—
കടാഹകത്തിന്തിനുമെന്തു തിനാം പോയ്!

കഴിഞ്ഞപോഞ്ഞായി സുവാസ്തത്തുവം
പൊചിച്ചുപോന്നാക തിനങ്ങളുത്തും;
കിഴിഞ്ഞതിനാ, കാലമഹാജ്ഞിതാൻ കടം—
ചുച്ചിച്ചിലും ചുട്ടിതു ലോകനാശകകൾ.

അലബാല്യമാം കണക്കേഴ്ചയുമാം—
നാലു കഴക്കുന്നിതു സാധുജീവികൾ;—
അലബാല്യകാമം ചുരുക്കോക്കാതു ചെ—
നാലച്ചു റാം, കല്ലാറവനാന്തരങ്ങളിൽ.

മക്കാജനമാൽ മത്തേജ്ജമരനവഷിയാ—
മനോപമസ്തുകളിർക്കേളികാനനം
വിനോദനം വിട്ടുപിശിഞ്ചണഞ്ചതിതി—
ശ്രദ്ധാഗ്രസന്തപ്പമഞ്ചമലത്തു നാം.

കരാളമാം തുരികളിൽപ്പതിച്ചു നാം
നിരാഗർ; പിന്നാംചുറാമത്ര ഭാസ്യരം!
ചിരായ നാം ഹന, കവച്ചവെച്ചപോ—
ണാരാ പ്രദീപാ തിരിങ്ങു ലഭിയ്ക്കുമോ!
മനാപവച്ചം മത്തേജ്ജവിലാസതെലുമോ—
ടിന്നണ്ണി മിന്നിടിന ബാല്യദീപമേ,
ഗ്രനാപവച്ചം നിന്നൊക്കെതിക്രമിച്ചിരിക്കം—
കിനാറിലഭ്രോ മറിയുന മാനശർ!

തിരിഞ്ഞുനോക്കീടുക നാം: ഇതാ, പരി—
സൗഖ്യരിച്ചു പാരികലെഴുന നന്നനം;
ശരിയ്ക്കിളിളംതേൻ ചൊരിയുന പുക്കളാൽ—
ചീരിപ്പു ചിത്തം കളിർമ്മപ്പുച്ചുവിയം.
അനാവിലപ്പേരുമലതാവിതാനിതം,
കിനാവിലാം ഭർബ്ലുകോമുദംനം,
ജനാദ്യപ്രാതിതരാമന്നീയകം,
സനാതനാനാമരന്നാസ്വദരം,
സദാ സമാധാനസമീരണന് കളി—
ചുദാരണസുരഭ്യമതിന്റു നീളവേ,
പദാർപ്പദാ താതിനടക്കയാൽ പരം
മുദാവഹം മുട്ടമിത്ര്യസിപ്പുതേ.

ഇതാത്തഹഷ്പുതിചയ്യീഴും ഇഡി-
സുതാമുതം പെള്ളിട്ടുമാമല്ലാനനം;
കുതാക്കതാ താരകൾ ചിന്നിമിന്നിടി-
നാതാമിതാപാണ്ഡിരശാരദാഭവരം.

മാഴിയ്യു മുള്ളുതിനുമുത്സവാസ്തവം
പൊഴിയ്യേം, ബാല്യരബ്രസകസാക്ഷിയായ്
കഴിഞ്ഞ കാലവത്തയന്നു റിച്ചുകൊ-
ണ്ണാഴിഞ്ഞുനിൽപ്പു പരിശാനതമീ വനം.

ഗളുങ്ഗളാൽപ്പും കുഴലുതിയുല്ലുൽ-
ക്കൈസപനം മണിന കൊച്ചുവണിനം
ഇള്ളക്കമാമോദരസത്തിലാഴമീ—
യിള്ളമലർക്കാവു മനോവിക്കാദനം.

വിലാളിത്തറീവിള്ളയാട്ടമാന്നലം
വിലാസപ്പും തുംബം വിരിഞ്ഞുനില്ലുയാൽ
നിലാവു ചിന്നിച്ചിട്ടമീ നികഞ്ജക—
സമലാനതരേ കേളികകളുതു പെയ്തു നാ!

ഉലഞ്ഞുചിത്താലുക്കണക്ക മഞ്ഞിലാ—
മിലഞ്ഞതിയിൽത്തുക്കിട്ടമീ ലതയ്യുമേൽ
നലത്താടാടിപ്പുത്തപാാമഗ്രഞ്ഞം
പലപ്പും നാമുകവിട്ടില്ലേം!

ശിവാഭമീ തോവൽ: ഇതിൻചുവട്ടിൽവെ—
ചുവാച്ചുഹണ്ണം സരാഗസസ്യയിൽ
പ്രവാളപട്ടാംബരസാസ്ഥരെന്തും
വിവാദച്ചുണ്ണാഭജലി ചെങ്കിരിപ്പു നാ!

‘തളിത്രുമിന്ന, പ്രിയമാൻ തോവഫേ,
കളിജ്ഞ കാരണ്യമിയന്ന തോഴരേ,
അളിപ്പും തിങ്ങാട്ടമന്ത തന്ത്രഭള-
കളിക്കണ്ണിപ്പൂഴമന്നുറിപ്പിതോ?

ക്കോമനതജ്ഞത നാളി; ലിന നിന്-
ശിരാകഹപ്പീലി ഹരിപ്പ വാനിലായ്;
പദരാനതിജ്ഞ തമലക്ഷ്മേ, വെർ-
പരോപകാരപ്രതമന്നുഭർപ്പിഡാ.’

ചെരിഞ്ഞിതാ, ഭിത്തി വിഴനതിനട-
തിരിപ്പതാം ശാന്തവിത്രുലമന്തിരം;
ശരിജ്ഞിതിന്തചുവാദമഴന പുഴീമന്ത-
തതാജ്ഞ മുണ്ടാമൊരു ഫോധവൈഭവം.

ചലൽപദാഖീജം കവിമാതു കാണ്വന-
ജിലന്ന മിന്നിച്ച കളിച്ചവാണന്ദം,
വിലപ്പുടം വിസ്തൃതതത്പചിന്തനം
നിലച്ചിടാതെപ്പൂഴമാന്നിങ്ങന്ദം,
യതിന്റനാമന്നുപാദർത്ഥൻ മഹാ-
സുതീമ്സാനായുമിക്കനാരാശുമം,
ഇതിവിധം മുന്തിര ചാശാലയാ-
ണ;—തീവ സൗഖ്യാസ്പദമേ, നമിപ്പു തോൻ!

ഗരിഷ്ഠവിത്രും ഗ്രാനാമദനക്കമാ
വരിപ്പുന്നുക്കിത്തജ്ഞിച്ചത്രമാലായ
യരിച്ച ശ്രതിജന്നാളി ഏകവളംത്രകാ-
ണാരിജ്ഞലപ്പിന ചരിച്ചതിന്ത നാം.

അത്രുമനേതു മഹാദ്രുതമങ്ങളും
സ്വപ്തന്ത്രരായ്ക്കുന്ന നിംവേറിവനു നാം;
ചിത്തത്തോടീ നമ്മടെ കായ്ക്കുമൊക്കെയെ-
നിതപ്പുട്ടും ദേശികൻണ്ണ നോക്കുവാൻ.

കരാട ചൊല്ലിക്കളിയും പറിപ്പുമായ്-
പുരാതിയെന്നു പലനാഡി കഴിച്ചു നാം;
പരാശ്രമാമസ്തുകലാക്കൈനിനിമേൽ
വരാത്തവള്ളും ശിവനേ, പറന്നപോയ്!

‘കളിയ്ക്കു ലാക്കേക്കിയ ചാക്കുറമേ,
വെളിച്ചുമേറും നടനാലുരംഗമേ,
വിളിപ്പുട്ടും നല്ല സമാജഗ്രഹമേ,
വിളിയ്ക്കുമോ തൈക്കുളെ നിങ്ങളിനിയും?’

സ്ത്രിതാഖിതപ്പുവിളിവെല്ല ചിന്നിയും,
നിതാന്തകേളികളുണ്ടുമേന്തിയും,
സിതാംബരം ചാത്തിയ ബാല്യമായി-
സ്ത്രിതാക്കവേ ഹഷ്ടത്രണാരശിതളും.

കാക്കബന്ധം കളിർക്കു മെനിയിലാകമാനം
ചേക്കം സരോജിനിയിൽനിന്നു പിടിച്ചുമാറി,
ഒക്കുറകുലഗതി മന്ത്രുഭര മുറുക്കു-
നീങ്ങളിലേയ്ക്കുവരു, തള്ളിമറിച്ചിട്ടും!

കയ മധ്യാഹ്നയാത്ര

(മാക്കമഞ്ചരി)

‘ഈ നീ തോന്ത്രം നൈപ്പാകാനയജ്ഞയി—
 ലൈ’ എന്നെൻറെ മണിസ്തലപ്പുകളിൽ
 ഉണ്ണിക്കരണങ്ങളാൽ ‘പ്പുവിട്’ നില്ലേം മെൻ—
 ഹൊന്നിളും ചെപ്പതെലപ്പുണ്ട് ഗായം
 കൈതവമാനോതിയാൾപസിപ്പിച്ചു— ഹാ,
 ചെപ്പത്രം തന്റെ മനസ്സു ശുഭം!
 പ്രാരംബിച്ചാദിതമാകാ മനോരമ—
 മോത്തിരിച്ചു തോൻ മനമദം.

മാരിയോട്ടോടു തണ്ടപ്പിച്ചു പുരിനന്ന—
 സുരനകാണ്ണേ തവിപ്പിജ്ജുനാ;—
 പച്ചപിടിച്ചുള്ള പാടവും കമ്പക—
 ഹംകതിന്തുനൈക്കു വിവിശ്രമായി.
 മുക്കി ‘വിക്രപ്പി’ തു മന്നാണ്ടി, ലിംഗും സ്ത്രാം
 മുറുമന്നക്കാൻ മതിന്തിട്ടുനാ;
 നമ്മുള്ളുവർമാ പോറിപ്പുലത്തിട—
 മനതന്നാരംഭമെന്തിതാവോ!

വെള്ളവഴിയിതാ, പദ്ധതിമാണ്ണിക്കാ—
 പ്രടിനെൻ്റെ വെള്ളക്കരജ്ജു തുല്യം.
 പുവികന്നാരുടെ പുണ്യതീത്മാന—
 പുതമാം കാലടി വെള്ളക്കണ്ണാർ

യന്നുമാമിച്ചുതത്തെൻ്റെ രണ്ടററങ്ങൾ
കന്നുകമാരിയും ശോകണ്ണവും.
സപ്ത്വൈമൺവന്നാതന്നാം മാങ്കൻ
പച്ചിലത്താംതോടും കൈ നടത്തി
നൽക്കേശവൈദ്യത്തിൽപ്പാട്ടും പഴമയു-
ംഖാബൈശ്വരങ്ങളും ഭൂതമഹാജാൾ,
എത്രയോ നുറരാണ്ടുകൾക്കായാമയ-
മത്തിച്ചു നിന്ന വിശാലാക്കാകൾ,
ആഴിതന്നാനന്നതാണ്യവം കണ്ണകൊ-
ണ്ണാസപദിച്ചുജ്ഞം കളിത്തനില്ലോർ,
പാതയ്ക്കിരിവഗമനങ്ങിങ്ങവാച്ചുമാം
ചെച്ചതന്നുമോടെവിള്ളെടിട്ടുണ്ണ.

ത്തകാലത്തിന്നടിത്തട്ടിലാണ്ടതാം
ത്തലപുതതാന്തമോരോന്നമേ,
ഇന്ന കഴിഞ്ഞപോലോമ്മണിലുണ്ണാവാ-
മിന്നാഗപുജക്കം സുവ്യക്തമായ്.
ഹാ കഷ്ടം,മീശപരൻ ശാഖിക്കംകേകീയ
കൂകത ലോകർത്തൻഭാഗ്നുദോഷം!

ഹേഹേ, മനഃപ്പു, പൊള്ളുന്ന വൈവല, നതിനി-
സ്സാഹസം, തെപ്പിഞ്ഞിങ്ങനു പോകാാ!
എന്നപോലുജീജായ കൊമ്പുവാൽ വാനിൽനി-
ന്നാനന്ന വിലക്കിനാർ ചെപാകിളിക്കം.
ചുമന്നതച്ചാത്തിലായ് ചുന്നുപടിഞ്ഞു തൊ-
ന്നാ മരംചുട്ടിലിങ്ങനു താനേ.

എന്ന ക്ഷൗണ്ടിച്ച പത്രത്തിന്റെ
ക്ഷേരൻ തലയ്ക്ക് മുകളിലായി,
പ്രയഹപത്രപത്രത്തണ്ണലിൽ വാ-
ണ്ണാരോന്ന് ചൊല്ലുകയായിരുന്നു.

നമുക്കൾക്കിട്ടായിരിക്കും കരരികൾ
തമ്മിൽപ്പുറിപ്പിടക്കുന്നതെല്ലാം.
ഉന്നതെഴുവുംനാം കായ്തീരന്നാരാത്രുമെന്ന്-
മുന്നിൽപ്പുശിച്ച തന്ത്രവോന്തിലകൾ.
ആശുഗാനോളിതപത്രപുടങ്ങളി-
ലാക്കിയെടുക്കാറിയ പെപംപാലകൾ,
പാപപ്രഥായപ്രസ്തുലതാതിടം
പാറിന്തളിച്ചിട്ടു രജീകളാൽ.
എത്തു സമാശപാസ, മെന്തോര നിർപ്പതി,
എന്തോ കളിർമ്മയെന്നുമെയ്യിൽപ്പാണ്ടു.

വെണ്ണണ്ടുകൂപാരമക്കിഞ്ചു, മേഖലകൾ
ചുംപുനംചെയ്യുന്ന മാമരക്കൾ,
ഉമ്മിപ്പുരാവു കൊട്ടിശുട്ടേണ്ണര
മേരു ചുക്കിച്ചു മഹാസമുദ്രം,
കൊച്ചുവെൺകാർക്കളൊളിച്ചുകളിച്ചിടം
സപ്പുനിലാഭമാമന്തരിക്കണം—
എവം സുവമരമായ ലോകത്തിലും
പാവമേ ദഃവിപ്പു പാഴ്മനാശ്വരം!

വിശ്രീകർമ്മാവിന്റുപ്പിലാവത്തേയോന്താത്തി
വിന്മുതാനാദനിശ്ചയനാശ എം.എ.

തതപവിച്ചാരത്തിലാണ്ടു കാച്ചിട,
വിദ്യസലീനനാം യോഗിപൊലെ.

* * * * *

അഭ്യേഷ്ട്രിപായി തന്റകിക്കിലുക്കണ്ഠത്താ-
ലഭ്യായ് മനിയെന്നരച്ചു പാഞ്ചതു:
ബൈക്കിയണ്ണിരു രഹ; തതപവിച്ചാരങ്ങ-
ളട്ടിമറിഞ്ഞു; ഞാൻ ഞാൻതനെന്നയായ്.

XIII

സന്ധാസിഡ സിലഡി

I

പരിത്രം അമഹതപമാത്ര പാരം
പരിശോഭിപ്പുായ ഗംഗതന്ത്രകരയ്ക്കൽ
പരിപൂർണ്ണസ്ഥലിപൂണ്ട സദ്വ്യാ-
പരി മാകന്നികയാം പുരം വിള്ളേ.

ഇഹ പാവനകാന്തിയേന്തി മിന്നി
മഹാവിയം മുനിഗ്രഹമെന്ന; - തികൽ
ഗഹനാശയനാമൊരല്ലസാരൻ
കുഹനാമസ്ത്രി വാണി മുഖ്യാരിയ്ക്കൽ.

ശ്രീതശിഷ്ടസ്ഥാഹമാത്ര മെന്ന-
പ്രത്യനികാപമഹാരി താപസേന്ദ്രം
ഹിതമോട്ട നടന്ന ഭിക്ഷയേറു-
ക്ഷതപസ്വ്യം നിജപ്പുത്തി നിബന്ധിച്ച.

അകമാൻ കൂപ്പു തന്മുംതും
 പക്കനുള്ളതു പുത്തിവയ്ക്ക് വാനോ,
 സപകമയിലിവൻ സദാ സിതഗ്രീ-
 മികവോലും പുതച്ചംപയൽ പൂർണ്ണിക്കുന്ന?
 മടങ്ങൻറെ മഹാശിരസ്സിലുക്കൻ
 ചിടതൻകെട്ട് സമ്പ്ലേസിച്ചിക്കുന്ന,
 വിടതാമണിസൈഡ്യതാഴിക്കപ്പുാൻ-
 കടമെന്നോണമഞ്ചേപിംഗളാണ്.

 ഗ്രയ, തന്റെ രംപോലെ ലോകമെണ്ടു-
 മികളായ്ക്കണ്ണു രസിപ്പുതിനുതാനോ,
 നിപപദ്ധവമിൽക്കു കള്ളിവേദ-
 പ്പുംകും മാമനി കണ്ണടച്ചിരിപ്പു?
 വിരൽ നീത്തി മടക്കി, മെണി നാമോ-
 ആണുംചെയ്യാകുമട്ട് ചുണ്ണക്കി,
 താളാക്കിക്കളുക്കണക്കുട്ടി
 ഗുരുമന്ത്രങ്ങൾ ജപിച്ചിരിപ്പുതാവാം!

 നിലവിട്ട് നിഭാനമാചരിയ്ക്കും
 വബവേലയ്ക്ക് കണക്കേവച്ചപോലെ,
 പല മാലകൾ ഭസ്തുഹാസമോടെ
 വിഭവാസിക്കുന്ന വിരാഗിതൻകഴുത്തിൽ.

 യതി ചോരനിതെന്നു കാഴ്ത്തിൽത്താൻ
 മതിയുള്ളാക്ക മനസ്സിലാക്കവൊന്നായ്
 അതിചേരാറന്നിട്ടു കലൻ ചുറ്റു-
 നാതിനാങ്ങേന്തിയ കാവിയുണ്ട് പഠനി.

മനിനാമമഹുദംശമാക്കിയോർ
 മനിപാടചുരനിച്ചുപോലൊരിയ്ക്കു
 വനിതാജനദിഞ്ചെനകതാന്ത്രം
 തനിയേ ഭിക്ഷിയെടുക്കവാൻിരഞ്ജി.
 വരസുദരിമാർവിലോചനേന്തി—
 വരമാല്പുംലുകരിയ്ക്കുയാലെ,
 കരംഭംഗ്രരകാന്തിയേന്തിടം മ—
 ദിരമോടരാനംവൻ വിഗ്രഹമാക്കി.

ശ്രതിൽവെച്ചുാക വെവ്വുമദിരത്തിൽ,
 ഗ്രിഡിവത്തിൽ ഗ്രിഡിശ്രൂലുകൾക്കുപോലെ,
 അതിമോഹനത്രുപയേയമോല്ലും
 മദിരാക്ഷീമണിയൊന്നാ വാണിങ്ങനാ.

ഒരവെള്ള തതരമോടു കണ്ണവാരാ
 നവയോഗിപ്പുന കണ്ണു മണ്ണതശ്ശിമ്പു;
 അവശേഷ കൊതിപ്പുണ്ടു കണ്ണിനാലു—
 ജീവത്രുപാലുതമാസപാലിമ്പു മേനേൽ.
 കത്രകം മിഴിക്കംകണ്ണപ്പുവെച്ചു—
 ആത്രസ്തീമണിത്തെൻറു ചാകത്രുപം
 മത്രകളുന്നത്രുമായ് ക്ഷണിത്താൽ:
 ആത്രമിന്നത്തെക്കാടി കഷ്ടക്ക്ഷപോലെ.

കളിപ്പുംതന്ന ഇന്നിൽനിന്ന മിന്നൽ—
 കള്ളി കാണിച്ചു മരണത്താഴിന്തമുലും,
 വെള്ളിവറവന്പരന്ന വൻമാൽ—
 ആളിയാലേരു വിവണ്ണനായ് ചുമരത്തു.

സ്വഹക്കുത്ത സുമാസ്യതീക്ഷ്ണംബാണ—
 പ്രഹരിക്ക മാക്കി മെന്നമറുവിക്കി;
 ‘ഹഹ, കഷ്ടംമഹോ, കടപ്പു!—മെന്നായ്—
 സ്വഹസാ ചൊല്ലി മടങ്ങവാൻ തുടങ്ങി.
 ‘തിങ്മേനി, ഭോഗ മെന്നദംഗം
 വരവാനെള്ളായ പ്രസ്ഥമെന്തിഡാനീം?
 അരക്കേളണമതേ’നു തൽഗ്രഹശന
 ഗ്രാഹാദണ്ഡാളിൽ വീണ കേൾനിരന്നാൻ.
 പുക്കിംപാണിയ മാട്ടന്തിരുന്തുപ്പാർ
 പ്രകടാതകമുടച്ച വൈവശ്രൂനോടായ്:
 ‘തകരാടുകവള്ളാനാമില്ലോ, ഇം നിന്റു—
 മകാളുക്കണ്ണളുവല്ലമിണ്ണലാൻ.
 ഇവർ തന്നെട ഭാവി, യോഗചത്രം—
 പ്രവണാൻ കണ്ണിതു ദിവ്യദംശിയാൽ എണ്ണം:
 യുവമെത്ര കണ്ണാര, മായതയേരു!
 ശിവനേ, ഒരു നിന്ത്യാവനമല്ലോ!’
 ഇതി ചൊല്ലി നിരുത്തിയപ്പോൾ വീണക്കു
 യുതി പുണ്ണാദരവോട് വൈവശ്രൂനോതി:
 ‘യതിവച്ചു, കമിച്ചിടണമെല്ലാം
 തൃതിയങ്ങേ തുണ മാട്ടശക്കജസ്സും.’
 ‘മനതാരിലസംഗനാമനിജ്ഞം
 സ്വന്ദര്ശകത്താഖിതേകിട്ടനവേല്ലോ;
 പുനരരന്തിഹ വത്സലപത്പരേരു
 ഇനക്കുന്തന്കമാ! ഭേദമേ! സഹായം!

തവ മംഗളമസ്തു! പുത്രിയാളോ—
 മിവരം നിന്റവംഗലതജ്ഞ മുലവദ്ദ്‌ഗം;
 ഇവമോടിവരം കാന്തനോട് ചേങ്ങം,
 യുവാമനാൽ വിഷവല്ലി പുത്രകായ്ചു!
 മടിയം മതതു, വംഗത്തു പൊട്ടി—
 ഷ്ണൂടിയം താവക, മാവതെത്തു പിനെന?
 ഇടിവാർപ്പടിയേളളാരാ വിപത്തി—
 നാടിപെട്ടാലവിലും കഴിഞ്ഞ കായ്ചു!
 അതിനാൽ പ്രണയത്തെ വിസ്തരിച്ചി—
 സ്മൃതിയല്ലാത്തവാളു തുജിയ്ക്കണം നീ;
 ഇതിലല്ലവുമേ വികല്പമേറാൽ
 സ്ഥിതി പിനേത്തതു ഭവിഭാവുമാനു
 കര ലേശവുമല്ലെല്ലിലുണ്ടാ—
 കരതി;— കാഞ്ഞമനാഞ്ഞമല്ല തെണ്ണും:
 പെരുതാം കലരക്ഷണത്തിനായ് സർ—
 പ്രയശം പുത്രരെജം പരിത്രജിപ്പു
 കലരക്ഷയതിനു പുത്രനെ, തന്റു—
 കലമപ്പട്ടണരക്ഷണത്തിനേ, വം
 വിലയേരിയ പട്ടണത്തെ നാട്ടിന്—
 നിലനില്ലിനു, മസംശയം തുജിയ്ക്കാം.
 ഭക്തക്കമിയന പുത്രിയാളൈ—
 അതകമനുയ്യുകമിട്ട കെട്ടി, മീതെ
 കര കരത്തവിളക്കു കരതിനിത്തി,—
 അതിക്കണ്ണംബുവിൽ വെച്ചുംകിയാലും.

അരുപാതകമെല്ലു, മതു പുണ്യം
ഹൈമിസ്ത്രംഗഡയാട്ടുള്ള സംഗമത്താൽ
അരുതിപ്പുടക്കമാക്കി; - മതുയല്ലാ
മുജമഞ്ചിൽ മഹത്തപവും ലഭിയ്ക്കും.

സമിരനിയുയമാൻ ചെയ്തുകൊംക്കി_
നിരവിത്തത്തെന പാശ്ചാലേയല്ലോ;
ചിരമസ്തു സുമംഗളം ഭവാനൈ'
നാരചെങ്ങാഴടിലാശയൻ നടനാ.

യതി പോയിള്ളുവിൽദ്ദിനത്തു_
തതിയാർത്തത്ര വണികനാശമന്ത്രേ
മതി മദ്ദി മയണ്ണി നിന്നനില്ലിൽ
സമിതിക്കാണാനി, ടിവെട്ടു കൊണ്ടമട്ടിൽ.

ചില മാത്രകളും നിലയ്ക്കു നിന്നി_
ടലഘ്രാഞ്ചിശവിവാദ്ധനായ ഏവാശ്യന്
അലസം മണിമച്ചിന്നുളിലെത്തി_
പുലതേവം പ്രവിഷ്ടവാൻ തൃട്ടൈ:
'മകളേ, മമതാലതാമതല്ലീ'_
മലരേ, മത്തേജ്ജുള്ളമംഗളാംഗിയാളേ,
മമ കണ്ണിന പൂണ്ണംവാന്നിലാവേ,
മധുരാലാപിനി, മനഭാഗ്യനായ് തോൻ!

കനകക്കൊടിപോലെ മിന്നമന്നോ_
മനയാം നിന്നുടെ ജാതകത്തിനേവം
വിനപെട്ടാങ കഞ്ഞവാത്തങ്ങേത്തുൾ_
മനമയ്ക്കു, മകളേ, തകന്നിട്ടും!

കളവാൺഡൈ നീറിലിട്ടോഴക്കി—
അളവാനോ കനിവെനിയേ മനീറുൻ
കളവറ്റ വിധിച്ചു! താപസക്കരം—
കളുമിത്രജ്ഞ കണ്ണാരമാകമെനോ!

ശുത, സുദരംപൂനഗാന്തിയാളു, ന്—
സുക്തച്ചിപ്പിയിലാൻ മത്തുരത്തം,
സുജനത്തിന വജ്ജംഖാകയാൽ മേ
സുവമെന്നാളിത്തു നാസ്തിയായി മേലിൽ.

ശുത, കൊച്ചുകമാരിയാളൈയെമു—
ട്ടിതമെന്നു വെടിയേണ്ട ദേവമേ, എന്നു?
ശുതകാരണമീ മദിയവംശം
ക്ഷതമായാലു, തുമതു പാതിയാമോ?

വരമാളവിതന്നവചാസ്തു പാശായ—
വരവാനം വഴിയില്ല തെസ്തുപോട്ടം;
വലിയോരിവരാ നീകാലപുത്തം
വടിവിൽക്കാണ്ണായ വന്നുപോയരണ്ണു.

അതിമാത്രതപഃപ്രഭാവമേന്തു
അതി ചൊല്ലും മൊഴി വേദവാക്യമേനു;
അതിനാലത്രപോലെ ചെങ്ങുഡൈനു
ഗതിയിന്ത്യജിതജനത്തിനന്നുമുണ്ടോ?

അളകാണതിവക്കീ ഗ്രാഹാള ഹാഹാ,
കളയാനികരളിന്നംസ്തുമില്ല—
ശുജയികൾ മികച്ചപാപിയാമെൻ—
ഗളംാളത്തിൽ വിഴുട്ട് തീക്ഷ്ണാവജ്ഞാ!

സുതയിൽ പ്രിയവും, കലാതൃഷ്ണത്തിൽ-
ശ്വത, വാഞ്ഛം ദയവും വളർന്ന് ചെവഞ്ഞു-
നിതരാം വിഷമിച്ച താപസൻതന്മ-
മതമേ ചെയ്യുവതിനു തീച്ച്ചയാകി.

II

ഉചകിൾമിഴി കമ്സാക്ഷിയസ്താ-
ചലമേരിത്രുടരഘു തുകിനിനു;
അലസാതപരവേവകൊണ്ട് ഗംഗാ-
ജലമപ്പാർഥകനകാമോയേ വിള്ളൈ.

ദിവസേശപരനായ്തു പോയ്യുന്നതു;
ഭവനം ത്രിതമസ്തിനാൽ നിറന്നതു;
ധവളച്ചുവി മന്ത്രിൽ വിശി നേരും-
സവമാം ചന്ദ്രനദിച്ചയൻ മെല്ലു.
സംഹടികപ്രഭമാം നിലാവു ഗംഗാ-
തടിനിജ്ഞജ്ഞ തട്ടുമണ്ഡബതോദം
വടിവോട് പതിച്ച കണ്ണകളിക്കം,
പടി മിന്നി പരഭാഗശോഭയോടും.

വിപരീതവിധൻ തപസ്പി പച്ച-
ക്കപടം വാണിജനോട്ടിച്ചവികി,
ചാപലവ്യവസായശാലയാകം
സപപടം പുക്ക രസേന വിനുമിച്ച.
കകരാക്ഷികമംമെഖലിയാം വണികിൾ-
മകഞ്ഞതനനെ നിനച്ചുകൊണ്ട് നീചന്

പകർ പൊക്കിയുമെ കഴിച്ചു, പിന്തു-
സുകനായ്ക്കും ശ്രവണാടോതിനാനിവണ്ണം:

‘വള്ളതാം മരമഞ്ചെയ്യുന്നാലിച്ചീ
വരഗംഗാംബുവിലിപ്പൂശത്തുമണ്ണോ;
വഴിതാതത്രുപോയ്ക്കുടിച്ചേട്ടതെന്ന്-
വസതിയ്ക്കുളിലണ്ണജ്ഞൈകെന്നു വരും.’

ശ്രീകല്ലുന കേട്ട ശിഖ്യുരൈണ്ണു-
വരക്കുമാനിച്ചു തിരിച്ചുതാറിലേജ്ഞാക്ക്;
വിത്തെന്ന് മുനി മന്മാജ്ഞതകമിക്കണം
വരതിപ്പുട്ട് വിച്ചിത്രനാം തൃടർന്നു:
‘ശിവനേ സുകമാരതാവിലാസം
ദ്രവ്യനേ മരറായ മക്കാളിലേബം
ശ്രവനിനാവരൈജ്ഞൈ കണ്ണതില്ലീ;
നവനിതാംഗി നമുക്കുതന്നു വേണാം.

അതുതാൻ മുഖമിന്നുന്നുരുത്തി,-
അതുതാൻ പോർക്കല പോന്തലപുമാണാം,
അതുതാൻ ചെറുചെഡാചെടിക്കുങ്ങനാം,-
അതുതാൻ കണ്ണിനു കണ്ണജപ്പാണബാണാം.

ചുള്ളുക്കുപ്പരം ചുള്ളുചുള്ളുനോ-
ചുള്ളുകാണത്തിനമാക്കവിംതതടത്തിൽ
അരുളുവരു റസം കലാറു ചുംബി-
ചുള്ളുണ്ണാക്കമവന്നുതന്നു മോക്ഷം!
ചുനാലംജ്ഞ കലാറു ഏകകമിം തട്ടം
കനകചുള്ളുചുടലാശയ വല്ലപാട്ടം

സൂനകം ഭേദാച്ച പുണ്ണത്തോപ്പാ
ജനനത്തിൻ ശരിയായ ചാരിതാത്മ്യം!

കളിർവ്വെണ്ണതി ത്രകിട്ടം നിലാവാ—
ലൈജിമിനം നിശ, കാന്തമീ നിശാനം,
അള്ളിനേർക്കഴലാളംഗലക്ഷ്മീ—
കളിരംഗം—മര ലാഘ്രമിനം പുണ്ണം!

മനിവേഷമാടീവക മുഖ്യാഗ—
തനിനിവൻ ഹന്ത, തുനിന്തത്തില്ലെയനാൽ,
വനിതാക്കിമണ്ണനത്തയുണ്ടോ,
തനിയേ പുള്ളിട്ടവൻ തരം വരുന്ന!

പര, മെള്ള വിള്ളംബേ?—മെന്നും കളി—
തരമാ വെശ്വരൻ ധരിച്ചുപോയോ?
കരപുക്കമെങ്ങന വല്ലപേരും
തരളാപാംഗിയെയാളുകൊണ്ടുപോയോ?

കാമാത്തനായിത്രവിധം പല ചിന്ത പൂണ്ഡാ—
കൊമാളി തന്തല ചൊറിഞ്ഞ, മ കൈഞ്ഞരിച്ചു്,
വാമാക്ഷിയിൽക്കൊതിമഴത്രു മഴത്ത കന്പ—
പ്രുമാരി ദോളു, മവിടച്ചുരമാന്തിനിനം.

ഉന്നത്തിനിട്ടം വിനയഭക്തിയൊടപ്പുണ്ടാശജ്ജീ—
മെത്തിച്ച ശിശ്വർ ഗ്രാവിന്നും മനോരമത്ത;
തന്തിപ്പുളിച്ച മനിമന്മ കതാപസാലു—
മന്തിന്പകിട്ടടയ മച്ചിലണംചുവെച്ച.
അരകളിയപടി ചെങ്കളിപ്പുരേഖാങ്മാപ്പു—
മരകവരനെ വണ്ണാഞ്ചില്ലുാദരം വാദിനിനം;

നികപമപരിതോഷം പൂഞ്ച സന്ധാസിയച്ചു-
ഈംഗ മുളവസിതതേതാടാജ്ജനതേച്ച ടച്ചനാൻ:

‘പ്രയതക്തികളാകം നിങ്ങളിച്ചുണ്ട് പുണ്യ-
ക്രിയയിൽ മീറ്റിതനായെ താൻ; നന നിങ്ങൾക്കും തിജ്ഞാം;
സ്പദമിനിത്യാക കാർണ്ണം ചെയ്യവാനാണ്; തന്തന്-
നിയമവിധിനടത്താൻ നിങ്ങൾ പോരുണ്ടാമാവിനി

(ചുമാർ.

ഈ മട്ടാനാരചെയ്യ ശിഖ്യുരൈയ-

ചുതർശ്ശഹം ചെന്നാണ്-

ഞതാ മന്ത്രിഷയെ മനമാദ്വിതാവന്

മനം തുന്നിടവേ,

കാമത്താമരസാക്ഷിയാഡിക്ക പകരാ

ചെമുണ്ടെ തന്ത്രിഷ്ടുത-

സ്നോമംപോലെയാകനുസ്തപമതിൽനി-

നോരാത്തു ചാട്ടി ക്ഷണാൽ.

മാനാർസായകനാടകക്കാളികളിൽ-

സ്നോല്ലാസമ്പ്രിച്ചിടം

കാന്താദാനവഞ്ചിക്കാണ്ട മനിവേ-

റീടാൻ ഏകാതിച്ചുംകടൽ,

താൻ തായിച്ചു കരിക്കാണുതു കഴ-

ഞത്തപ്പാടുമെല്ലിച്ചിടം

മാനാല്ലു കടിയാലുമ്പുടി മനി-

ചപ്പട്ടി ഇനിയ്യുന്നുഹാ!

വൈവഹ്യം പുണ്ട് വൈവഹ്യൻ വനനലിയിലോഴ്-
കിച്ച പെൻപെപ്പതലാളൈ,-
താവൽത്തിരത്ര ലാത്രസനാങ തക്കണ്ണപൻ
കണ്ടുന്ന കൈകലുക്കീ;
അ വസിച്ചുള്ള മൺയുട്ടുകമാങ കപീയെ-
ചേര്ത്തച്ചിട്ട് വിട്ടാൻ;
വൈവത്തിന്കണ്ണ മുടാവനാങവനമെഴ്ത-
ച്ചുള്ള സുത്രം കൊണ്ടും.
തന്നക്കുന്തതിന്മലതത്തതരമൊന്നുഭവി-
ആസുരം വിട്ടപാഞ്ചതാ
വൻകളുംതാപസന്തരുകല്ലുഷികമഴ്മ
രാത്രിയോടൊത്ര തീർന്നു;
മകതജ്ഞാം മഹാനാമാങ റൂപസുതനിൽ-
ചേന്നതായിട്ടിരിഞ്ചതാ-
തക്കം കൈവിട്ട് മോഡകവിതപ്പുദയനാങ
വാണിതാ വാണിജേന്നുൻ.

XIV

ലഹളക്കാലത്ത്.

(മാകൗമജരി)

‘മുടാളമാപ്പിളമാരിൽനിന്നനാട്ടേം
പ്രട്ടാളക്കാരറത്തണച്ചനാലും
മാപ്പിളയാണ താനെനന്മളും തെരാറിനെന്ന്-
മാപ്പിളഞ്ഞിനെ മാപ്പേക്കിടം!

യുഥാരയാഴിജ്ഞം കൈക്കും ചെന്തിയോ,-
 പൂത്ര നബ്ദം വൈക്കു കടിപ്പു സപ്പം.
 കൊല്ലും കൊള്ളും കൊള്ളിവെച്ചിട്ടും
 കൊണ്ടു മടങ്ങാത്ത മിഡ്യൂറനാർ
 നില്ലാതെന്നേക്കു ഹാ,—മത്തുർത്താനല്ലയോ
 വല്ലാത്തീപ്പട്ടാളക്കാരക്കെമല്ലാം!
 നൽത്തുകയ യുക്കമരമായി മാറുന്ന;
 മത്തുനീപ്പട്ടാളക്കാരനായാം!
 പാരിക്കൽപ്പട്ട വിരിഞ്ഞെടും കൈകുളാൽ
 പാവുന്ന കാരമുള്ളപ്പാപികൾ.
 അരളി, ചുഴിചുംഗാളിക്കത്തുമെൻജിവിത—
 സ്നാളിയെപ്പുട്ടുന്ന പൊട്ടിജ്ഞനോ!'

പാരിനീരം ശ്രദ്ധയിക്കൽപ്പതിചച്ചാക
 പാവാ മഹമദമകയിതാ,
 അക്കത്തിലോമലാം തക്കകിടാവുമായ്,
 തിക്കംകലെ മിന്നം സസ്യവോലെ,
 കണ്ണു നിറത്തുമേ കണ്ണും പൊരിന്തുമേ
 കല്ലിലിരുന്ന കരണത്തിട്ടനു.
 ചിന്താപ്രതാനതയാം ബന്ധുരഗാന്തിതൻ—
 ചന്താരാളിയാം കപോലങ്ങളിൽ.
 ചിള്ളന ബാജ്ഞാം ഉടപ്പു ചന്ദമാക്കൻ
 പൊന്തുക്കരണങ്ങളാൽ മാറിമാറി.
 താവൽ ശ്രമസേപദയുതമവിശക്ഷണം
 തുവിളപ്പാന ചെന്നെന്നറിമേൽ

ഇംഗ്ലീഷ് മാനുഷനോക്കുവിയം:
കേൾക്കുന്ന കർമ്മ പാടിക്കാൻമു.

ഓമാക്കണ്ടിൻകുന്നശിരസ്സിൽനി-
ന്നാ മത്ത് ജീവക്രമയന്തിയവർ
ദൈവത്തിൻ ദൈക്ഷപൂഢ മായാത്ത പെതലിൻ-
പൂവൽമഖത്താന ചുംബിയ്ക്കുവേ,
നാലും ഭത്തിൻകണ്ണികയത്തക്കത്തിൻ-
ലാലാടണ്ടല്ലിലണിയ്ക്കുവേ,
അമൃതപ്രക്രിയ്ക്കുവേം കരണ്ണാ
ക്ലീച്ചുകളിയ പാർക്കടങ്ങൾ
കുപ്പം ചുറത്തി, ജനഹിതിൻ ശ്രൂജ്ജമാം
ക്ലോയ്യുത്തടിയാർദ്ദമായി.
അമത്ത് ജീവായ്യുലർ ചുംബിപ്പാൻ വൊരും
മമോന്ത ചുണ്ണിരിക്കാണ്ടുക്കൈ,
അന്തനഗാന്തിതനോരോ സിരകളു-
മെത്തിച്ചുനോക്കീ ചുള്ളുക്കമ്പള്ളാൽ.

‘അവിളിക്കിണ്ണം ചെരിച്ചിഴുലക്കത്തി-
ലൻപായ ചെപംപാൽ ചൊഴിയ്ക്കുവോനേ,
നിന്തിക്കുസപ്രൂഞ്ഞാളുള്ളജ്ഞവകളി,-
ലെൻതുജ്ഞത്കളിള പിതാവുണ്ണാനിൽ.
നിത്യമാമാ നിശ്ചാര പജ്ഞിയായിലെ-
ബീംത്യരാക്കീടുകീ തന്നേള്ളും! ’
വിസ്തൃതചിന്തനന്ത്യമാമേട്ടിൽനി-
നിത്യം വായിച്ചുഴുനോവർ

സ്ഥായത്തുപരസാദങ്ങളുായ മിഴികളെ
ചൂഡിച്ചു നോക്കിനാൽ ചുറുപാടം.

അരല്ലിനീർ ശ്രീക്കുമാര്യേരുകാണേരു—
മല്ലുലാൽസുന്ധ്യ വിവിശ്യായി;
ഒത്തകളിൽത്തികളേത്താങ്ങിയെട്ടത്തു താ—
നക്കട്ടക്കോളിലേപ്പുണ്ടുചുടി.
ചുവാനിലുമണ്ണ ചരൽപ്പാന്വാന, തി—
ലാററ മനസ്സുനമിട്ടു വേരു.
മിന്നാമിനാഞ്ചായ മിന്നി ഏവച്ചൂഢകാട്ട
മിന്നിച്ചു പെംന്തയുണ്ടത്തിങ്ങമായ്.
എത്തൻവിനുന്നകാരത്തിയെസ്സാദരം
ശ്രദ്ധപ്രത്യയാമാ വിജഹം.
ഏവണ്ണക്കൽസ്തിതം ചുണ്ണക്കാബണ്ണതിരോടാിതാ—
ജന്നകളിൽചോറാവിയാൽ വീണിവിശി.

പാഞ്ചന പുൽകളിൽച്ചാരകഷൽച്ചാരത്താൽ
മാലവേ ചുക്കളിണ്ണതവഴിം
രണ്ട് നക്കപ്പാട് കൂരം നടന്നായ
കണ്ണൻകിണാറിനടക്കലെത്തി—
നേരേ നിവാസ തല പൊക്കി ഓാക്കനാ
കൂരാത്തഴന കരിംപയനകൾ;—
ചേരാരാറ താരമാം കൈത്തിരി കത്തിച്ചു
താണ്ടനാക്കീടന ശാന്തവാനം.
എന്തായവാടാനി, താവാമവാംകളുള്ള
ചിന്തിതമനസ്സുത്തിന്നക്കേളിസ്ഥം

അത്രമല്ല കഴംപോലായവർം ത്രിപത്തി—
ലായതനോടുമൊന്നാൽ തീനോക്കി.
പാരിച്ച ഭഃസ്താഗമമും ശിരസ്സിനെ—
പ്രാദേ മഹാചുഴിം ‘തട്ട’ത്തിനാൽ
തയുൽക്കിടാവിനെ മാറോട് ചേത്തണാ—
ചുമ്പോ, മരകെ വരിഞ്ഞുകൈട്ടി.

‘അരളി, കുപാനിയേ, നിത്യം പൊരുങ്ങകി—
ജൂളിവർം ചെയ്യും പിശകളെല്ലാം!
നിന്തിരേനാട്ടത്തിലെൻകട്ടംകുമ്മി—
തന്തം പെടാപ്പാപമായിരിയ്ക്കാം;
എൻഡി തെററിതിന്തു നരകങ്ങ—
ഞ്ഞിലുമെന്നെയറിഞ്ഞുകൊടിക;
കൈക്കൈശിഞ്ഞിട്ടോട് വിലഭയുണ്ട്
പക്കലടിയന്നെയത്തിയ്ക്കുണ്ടോ!

ഈവിധിജാതി പ്രാത്മനമാന്തരേ
ജാദേവമേ, തപദാസി ചെയ്യുന്നാളി—
രാവിനാജിഷ്ഠാർദ്ദനാം എന്നെവിൽത്തനാച്ചിട—
മീ വാക്കേളാതി നിന്തിടവേ—
പാരിഞ്ഞാ മംഗളമൽഞ്ഞിളവിണ്ണതൻ—
പാവനത്രാം മുനിഞ്ഞതീടവേ—
ചിപ്പുമഗാധതതനിൽനിന്നിട്ടോക
സുവ്യക്തതനാരാട്ടയൻ്വന്ന.
മനനത്പോലതനപി ചാടി കിണാറിൽ; —ഹാ,
മനനമനനിവിളുക്കാനാകെട്ട്!

ആവിൽ മുളകിയോരന്മാധ്യം വാനിക്കേം
മാറിൽത്തെതളിഞ്ഞായ താരമായി.

അതു മരുളമിതനാസ്യത്തിൽ വെൺ്റംര-
പ്പാർമരമംഗഹാസദം പൊങ്കിക്കാണാൽ.

XV

ശാസ്ത്രാച്ചാരം

(കേക)

ലാലാജി—ഹാഹാ, ഹാഹാ, കരണ്ടക്കവയന്നു
മാലാളം മനശ്ശുറ മരോരായ കഴിവുണ്ടോ!
ഭാരതമാതാവിക്കേം വിരസന്താനങ്ങളിൽ
വിരന്നാൽ വിള്ളഞ്ഞിയ വിള്ളലുചരിത്രം—
നിഃംഗമമെന്തോ! കഷ്ടകാലത്തിനടിശ്ചുട്ട്
നിഃംഗമടങ്ങണ്ടോ; നിപ്പറം ഹിന്ദുസ്ഥാം!

തനതാമാജുപ്പാലം മുക്കാലുമവിച്ചം
ജനനീജിജാതതാൽബേഡാവിതമാക്കിപ്പോന്ന.
അമ്മതൻകാർമ്മപദാലയഴിയ്ക്കുന്ന കനിയൽത്താ-
നമഹാനയച്ചയായ്ക്കൈത്തിക്കുമ്മം എപ്പു.
രാച്ചകൾ മാത്രമുള്ളശ്ശോരക്കൈമാമവിച്ചതെത
രാജ്ഞേരഹിയായ്ക്കൈട്ട് നിപ്പുരനിയമദം;
ധന്യമാതുവക്ഷപ്പുംതനിനിന്നതിന്തിര-
നന്നുദേശത്തെയ്ക്കേം, ‘പണ്ണുബുംഹ’ത്തിനെ;
അതു നരംഗപ്പൻതന്നെ സ്വന്തരാജുതെയ്ക്കായി—
ടാനയിച്ചിത്ര വിശ്വം തടവിലടജ്ജുവാൻ.

എവന്തു ഷോരംപത്ര ചുമനീല,വിചനീ_
യിന്ത്യജ്ഞമിന്ത്യകാക്കം നട്ടെല്ലാനായത്രുവാൻ!

അതുംയമെടുക്കാതുള്ളൂ യോധവീരനാരെ—
അതു രക്തപാനം ചെയ്യാതമക്കും സിംഹങ്ങളെ—
അതുക്ക്,മിംഗതിഭിങ്കവായുള്ള കുറക്കനും
നോക്കവാൻ കഴിവുണ്ടെനിജപ്പാഴതിനാ, കണ്ണ്:
പ്രീതാരു മദാസ്യനാം പൊല്ലീസ്സുകാരൻതന്നുക—
ഞേ,ഞേരോ, സുവിചുരാത്രുഖമാത്രിക്കെന്നും!
ഹഹഹാ, പിശാചുണ്ണ ദേവനെക്കാനുതി;—അ—
മറിവേറിയോർ ചിലർ കാലങ്ങേമന്നോതു!
അംസതാമിസ്പമൊരു സൗംഖ്യവിഘ്നി;—യി—
നൈനെന്നാക്കേ നടുക്കിനിക്കാണേണിവരു,മാവോ!

ഒട്ടുട്ട ജീവൻ വെജ്ജമിന്ത്യതന്ന കരിംകാനു
പൊട്ടിച്ചിതയ്യോ, കെട്ടിനിതിന്നുപുരാംബി;
കമ്മട്ടമിയ്യാപ്പേരട്ടാരിമുറി കെട്ടാനേരു
കമ്മാ?—നാഹോ, നമ്മൾ കീഴേപോട്ടെങ്കിൽത്തുനാ!
മാലോതിക്കരണത്തിടാമിനിമേൽ; കണ്ണിരാപ്പും
വൈക്കേപ്പുംകരണതോടുള്ളട വെണ്ണിരായ്ക്കേപ്പായീ!
നായകനില്ലാതായി നമ്മൾ നയിയ്യുവാൻ;
നാണാഡമില്ലാതായി നമ്മൾതന്നോട്ടുക്കയ്യിൽ;
നാഞ്ഞാന്തങ്ങാങ്ങേന്തു നാഡിയും ചലിയ്യാതാഉ്;
നാടിതു നാശന്തിശ്ശേരം നാട്ടുരംഗമനായീ!
ഇതില്ലോ മീതെയെന്നതാബന്തു വരുവാൻ—
ഒരിനിയും?—മിനോ, തവ ദിംഞ്ഞാഗാ ഭരായപ്പോ!

പാവമാം മലനാടെ, നിന്നില്ലള്ളലിഞ്ഞനാ—
പുാവനമവിട്ടതെത്തപ്പാദമിങ്ങപ്പീച്ചിലേ;
അന്തിക്രമഹോത്സവ, മശ്ശുഭ്രാഹ്മണാദയ,—
മസ്സനാതനപുണ്യസ്വന്ത്ര ജയിജ്ഞൈട്ട്!
ധന്യമപ്പാദരജസ്സിനെതു ചരിജ്ഞന
തെന്നൽ നിശ്ചപസിച്ചിന്നീ മലനാട്ടിലെപ്പാറാം
അല്ലെമനാലുമുഖിയാണായാലു, വിട്ടതെത—
ജ്ഞാനത്തിലും നാമാം ശാശ്വതതാർത്തനം ചെയ്തു.
പ്രഖ്യാസായുജ്ജും പുകാനയക്രമവിടെങ്ങ്
നാമാംതൻ കരിംകല്ലാലോത്രുക്കു പട്ടക്കാവു!

XVI

അന്തിയാക്കപ്പോൾ.

(മാക്കമഞ്ചരി)

എതിന്തിളിളിളന്നിതിന്നാറിമെഉലിയിൽ
ചൊംതിരുളിത്രുക്കിരിടംപോലേ:
കാമന രാപ്പടങ്കുകൾ തേജ്ജൈവാൻ
കൈവന മാനിക്രുക്കൽപ്പാന്നേയോ?
ചാതം വരുത്താൻ മുതിന്റ് സായനതന—
സന്ധ്യയാളേന്തിയ ദപ്പണമോ?

മേലാളിമേചകവിചിയിളിക്കൈമം
മേളിച്ച വാനമാം വാരാശിനൈ

കനാഞ്ചു നീന്തിക്കവിച്ചു കതിരവൻ
 ചെന്നെന്നതീടിനാനത്രുതയ്ക്കിൽ—
 ദസ്തമാർപ്പണത്തപ്പിനിട്ട് ഭാഗമാ—
 നസ്താദിമുഖ്യംവിൽക്കാലു വെച്ചു:
 പുവ്ലിക്കാമാറുങ്കും പൊൻപത്രു
 പുകിരേ പദ്ധിമദിക്കരത്തിൽ.
 ത്രതമാം കാലത്തിൻവാസരമാലയിൽ
 പ്രോതമായ് നന്ദിഡൈനാന്ത്രടി;
 ഹാ, മനശ്ശാഘ്രാം പുവിനിതചള്ളാന
 പാഴ്ചനാൽക്കാട്ടിലിടിഞ്ചു വീണാ.

വാട്ടമിയനു തന്റെചൂപൊൽക്കരണങ്ങൾം
 നീട്ടിയച്ചെതിന്ത്രുമാദിത്രുജന
 മെത്തിട്ടം രാഗത്താൽ സന്ധ്യാനതാംഗായാ—
 ഒള്ളത്തിവലിഞ്ഞതാനു ചുംബിച്ചാണേ.

വാസരപ്പൂർണ്ണപ്പുണ്ണുചുപ്പിത്രണിതാ,
 വാരിയിക്കോളിൽപ്പുതിച്ചിട്ടിനു;
 സാക്ഷാൽപ്പുത്തിത്തന്നാഴികവട്ടയോ
 സാഗരന്നീരിക്കൽ മിനിട്ടിനു?
 വെള്ളത്തിലു തുന്ന മേഘനീരാള്ളത്തിൻ—
 പൊള്ളയോ കുറത്ര പൊട്ടിക്കാണ്ണു?
 ഹാ കഷ്ടം,കെട്ടശിജ്ഞാശിഡിയിൽ വീണാഹോയ്
 നാകവക്ഷസ്സിലപ്പോൻപതകം!
 വാരിയിലുണ്ടുകഴിഞ്ചു കുട്ടകട
 വാങ്ങിതനും നീർപ്പുന്നുകടം.

താൻ ഹാ, താൻ ഹാ, താൻ; തചനനെ—
കാണവാനില്ലെല്ലു;—അംഗളിയിട്ടോ?
അക്കന്നാം തീയണ്ട പൊട്ടിത്തറിച്ചിട്ടോ
ചക്രവാളം ഒളിൽത്തനി പിടിച്ചു?
സസ്യതന്നസിസ്റ്റരപ്പാടു തുടച്ചിട്ടോ
ഹന്ത്, തുടങ്ങതീയംബന്ധനം?
ചേലാഴ്മന്തിരത്തുചുറ്റിതു ദിഗ്ഭിത്തി—
മേലാക്കച്ചുംചായമിട്ടിട്ടും;
കന്നിൻപരിഷ്ഠതന് കന്തളംബന്ധത്തിൽ—
കണ്ണിക്കുമാല ചാത്തിട്ടും;
കന്തങ്ങളം താംബുലം ചേക്കും;
ക്കുമം പാറുന്ന ക്കപ്പയിലും;
ചല്ലവെഞ്ചത്തപ്പുത്രക്കി മിനക്കും;
പത്മകോശന്തിലരകിട്ടും.

അന്തുകാലത്തു തിന്നേശപരൻ നല്ലിയ
ബപസ്യരകാഞ്ചനമാലകളെ
പട്ടാംബരത്തിൽപ്പുതിന്ത്യ സൃഷ്ടിയ്ക്കായാണ്
തുഞ്ഞാം സസ്യതന്നിടവെച്ചിൽ.
ക്കുലാക്കതലപ്പുനിനാലംതുമാൻ
ചൊക്കസവിട്ടുകൂലങ്ങളെ
നേരായ് മടക്കിയാതുക്കി വെച്ചിട്ടും
വാരാശി വൻതിരക്കൈകളാലേ.
കാലാഗ്നിയാണാലുമക്കെൻറ നല്ലാത്മാ—
വീലോകം വിട്ടപിരിഞ്ഞിട്ടില്ല;
പ്രത്യുഗ്രാമ്പോട്ടോരോ പ്രദീപമായ്
പ്രത്യുഗഹാരം സമജ്ജപലിച്ചു.

പാടിസ്തിപ്പിൻ പിക്കദളേ, കീതിപ്പിൻ
 പാരിതു തീന്തോന്തരതകളേ!
 അക്കമുസ്തിശമാം സാസ്യത്രജസ്സിനാൽ
 നെനകവല്ലിങ്ങളാം മേലംദളേ,
 അകാശലിത്തിമേൽ പേരും വരജ്ജവിൻ
 ലോകാധിനാമഹാര നാനാത്രപം!
 ഹാ, മത്തുലോകനെല്ലുകൾച്ചിച്ചുനോക്കിട്ടി
 കോമളുകോറകതാരാശ്വമേ,
 വ്യൂമകരിക്കല്ലിൽക്കാത്തവിൻ നിങ്ങളാം
 പ്രമസ്പത്രപണ്ഠാ പേരോരോന്നാ!

വള്ളതോളിക്കറ പുതിയ തൃതികൾ.

വിഷ്ണുക്കൺ (സാഹിത്യമജ്ജരിജ്ഞട തുടർ)	1.	8	0
ദിവാസപള്ളം.	”	1	8
വീരന്ത്രവല.	”	1	8
ഇന്ത്യജ്ഞട കരച്ചിൽ (രണ്ടാംപതിപ്പ്)	0	6)
പരലോകം.	1	8)
സ്ത്രീ.	0	10)
എൻറ മുക്കാമൻ.	1	0	0
അഭിജ്ഞാനശാക്കതള്ളം (രണ്ടാംപതിപ്പ്)	2	4	0

അപരാധികൾ

ഗമകത്വാ: സി. അച്ചത്കരിപ്പ്. റില 1ക. 4ണ.

സുപ്രസിദ്ധകവിയായ ജി. ശകരക്കരിപ്പ് ഈ പുതിയ ചെറുക്കമാസമാഹാരതത്തിന്റെ അവതാരികയിൽപ്പറയുന്നതു നോക്കുക: “സ്നോഡ്വുംജകമായ സംഭവമിരുന്ന യും പാത്രങ്ങളുടെ സജീവത്രംപവൽക്കരണവുംകൊണ്ട് ശ്രീ: അച്ചത്കരിപ്പിന്റെ ഈ കൊച്ചുകമകളെല്ലാം ഒരോഗമനപ്രശ്നാനത്തിലെ ഒല്ല തൃതികളുടെ മനസിയിൽ നില്ക്കുന്ന.....

.....പുരോധമമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വിജയം ഇന്ത്യശത്രുക്കിള്ളുടെ അവിഞ്ചവത്തെയാണ് അതു ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മാനേജർ,

വള്ളതോളി ഗമകാലയം,
ചെറുതുരത്തി, കൊച്ചുപ്പീമ.